

စက်တင်ဘာ ၂၄
စောစော

Sidney
Sheldon

WINDMILLS OF
The Gods .

More Than
2019

ဝေလ်ခွဲ: ၂၅
ဝေလ်ခွဲ

Sidney
Sheldon

WINDMILLS of
The Gods.

TUN0060

3,500.00 KS

ထောင်ချောက်၊ မောင်ထွန်းသူ

ပျက်နာထုံးပန်းချီ - မုတ်သုန်

စာမျက်နှာ ၃၂၂ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဝင်တီ x ၂၀.၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - အောင်မာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀၊ ဇန်နဝါရီလ၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၀ပြည့်နှစ် ရဲအောင်စာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်ပုံ(စိတ်ကူးချိုချို-တတိယအကြိမ်)

ရောင်းစျေး ၃၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

ထောင်ချောက်
မောင်ထွန်းသူ
မြန်မာပြန်

တော့ထွက်ကြိမ်၊ ၂၀၂၀

mgyc.com

mgyc.com

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

- ၁ -

ဤဝတ္ထု “ထောင်ချောက်” သည် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ “ဘက်စံဆဲလား” ခေါ် အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံးသောစာအုပ်များ ရေးသားသည့် စာရေးဆရာများထဲတွင် ထိပ်တန်းစာရင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ “ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်” ၏ လက်ရာဖြစ်သဖြင့် အဆင့်မြင့် အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟု ဆိုနိုင်စရာ ရှိပါသည်။

ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်သည် ဝတ္ထုများရေးသည့်အခါ ပြီးလွယ် စီးလွယ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးလေ့မရှိ။ သူပြောလိုသည့် အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များနှင့်ပတ်သက်၍ များစွာအပင်ပန်းခံပြီး သုတေသနပြုတတ်သည်။

ထို့နောက် သူ ရထားသည့် အချက်အလက်များပေါ် အခြေခံ၍ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်များကို ဖန်တီးတည်ဆောက်သည်။ တည်ဆောက်သည့်အခါတွင်လည်း အလှည့်အပတ် အကွေ့အကောက်များဖြင့် စာဖတ်သူအား စိတ်ဝင်တစား လိုက်ပါလာအောင် ဖန်တီးတည်ဆောက်တတ်သည်။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း “ကျွန်တော်ကတော့ အဲသည်လို စာအုပ်မျိုးမှ ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် စာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ” ဟု ပြောဖူးသည်။

သူ့ထင်မြင်ချက်သည် မှားသည်ဟု မဆိုသာပါ။ ခေတ်အဆက်ဆက် တည်ရှိလာခဲ့သည့် စာဖတ်သူများထဲတွင် အများစုသည် လျှို့ဝှက်သည်းဖို အပျော်ဖတ် ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရာ၌ အကွေ့အကောက် အလှည့်အပတ်များစွာဖြင့် ပီပီရီရီ ဖွဲ့စည်းထားသော ဇာတ်လမ်းများကို နှစ်သက်စွဲလမ်းတတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်၏ ဝတ္ထုများသည် အများကြိုက် အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံးစာအုပ်များ ဖြစ်လာခြင်းဟု ယူဆနိုင်စရာ ရှိပါသည်။

- ၂ -

ယခု ဤဝတ္ထု “ထောင်ချောက်” သည် ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်၏ ခုနစ်အုပ်မြောက်လက်ရာဟုဆိုပါသည်။ ဤဝတ္ထုတွင် မိန်းမချော မိန်းမလှ ပါမောက္ခတစ်ဦးကို ပင်တိုင်ထား၍ အမေရိကန်သမ္မတ၊ ရိုမေးနီးယားသမ္မတ၊ နိုင်ငံရေးရာ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ဦးတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကိုသာမက စီအိုင်အေအဖွဲ့နှင့် လျှို့ဝှက်နိုင်ငံရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တို့၏ အပြန်အလှန် ဉာဏ်ကစားကြပုံများကို ဆက်စပ်ဖွဲ့စည်းထားသည်။

ဖွဲ့စည်းရာ၌ ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်သည် သူပြုနေကျ “ဟန်”အတိုင်း ထူးခြားသော စိတ်ကူးတစ်ခုကို အခြေခံသည်။ ထိုစိတ်ကူးသည် ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရာမရှိဟု အတိအကျ ပြော၍မရသော စိတ်ကူးဖြစ်၏။

ထိုစိတ်ကူးကို အခြေခံ၍ ဖန်တီးထားသော ဇာတ်ကောင်များသည် အသက်ဝင်သည်။ သူ့အကျင့်စရိုက်နှင့် သူ ပီပြင်သည်။ လှုပ်ရှားဟန်များနှင့် ပြောဟန်ဆိုဟန်များသည် စာဖတ်သူများအတွက် စိတ်ဝင်စားစဖွယ်ကောင်းသည်။

အလွန် နည်းယူထိုက်သည့် “ဖန်တီးမှုပညာတစ်ရပ်” သို့မဟုတ် “လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုရေးနည်း ရေးဟန်တစ်ခု”ဟုဆိုလျှင် မှားနိုင်အံ့မထင်ပါ။

ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်သည် ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် စိမ်း
သော စာရေးဆရာ မဟုတ်ပါ။ သူ့စာအုပ်အတော်များများကို ကျွန်တော်တို့
ရေးဖော်ရေးဖက် ဘာသာပြန်ဆရာ အတော်များများက မြန်မာပြန်ခဲ့ဖူးကြ
ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း နှစ်သက်လက်ခံခဲ့ကြပါသည်။

ဤဝတ္ထုသည် ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာဟု
မဆိုနိုင်သော်လည်း ဖတ်ပျော်သည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟူ၍ကား ပြောနိုင်ပါသည်။
တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိတော့ အသိပညာ ဗဟုသုတကိုလည်း
ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တွင် ပြောစရာတစ်ခု ရှိနေပါ
သေးသည်။ ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုရာ၌ မူရင်းကို ပြန်ဆိုခြင်းမဟုတ်။
Reader's Digest Condensed Books မှ အနှစ်ချုပ်ကို ပြန်ဆိုခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ။

မောင်ထွန်းသူ

“တို့အားလုံးဟာ သားကောင်တွေချည်းပါ
 အန်ဆယ်မို့ ...။
 တို့ကံကြမ္မာတွေဟာ
 အဆုံးအဖြတ်ပေးပြီးသားတွေပါ။
 အမြဲတစေ လည်ပတ်နေတဲ့
 စကြဝဠာကြီးရဲ့ အန်စာဝိုင်းထဲမှာ...
 ကြယ်တွေဆီက လာနေတဲ့
 လေတွေကြားမှာ...။
 ဘုရားသခင်တွေရဲ့ လေရဟတ်တွေဆီက
 တိုက်ခတ်လာနေတဲ့
 ကံလေပြည်လေညင်းကြားမှာ
 လူးလို့မ့်လှုပ်ရှားနေရသူတွေပါ...”

အိပ်ချ်၊ အယ်လ် ဒိုင်း ထရစ်ချ်
 နောက်ဆုံး ကံကြမ္မာတစ်ခု

ပါဟိုမြို့၊ ဖင်လန်နိုင်ငံ

မြို့တော် ဟယ်လ်ဆင်ကီနှင့် မိုင်နှစ်ရာအကွာ လူသူမနီးသော တောအုပ်ကြီးများတည်ရာ နယ်မြေတွင်းရှိ ရာသီဥတုဒဏ်ခံအောင် ဆောက်ထားသည့် တဲတစ်လုံးတွင်း၌ အစည်းအဝေးပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။

ကော်မတီ၏ အနောက်ပိုင်းဒေသအဖွဲ့ခွဲမှ အဖွဲ့ဝင်များသည် တစ်ဦးချင်းစီ သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ ရှစ်နိုင်ငံမှလာကြသူများ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဖင်လန်နိုင်ငံတော် ကောင်စီဝင်ဖြစ်သော ဖင်လန်ဝန်ကြီးတစ်ယောက်၏ လျှို့ဝှက်စီစဉ်ပေးချက်အရ ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်၍ သူတို့၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များထဲတွင် ပြည်ဝင်ခွင့်ဗီဆာ အမှတ်အသားများနှင့် ဆုတံဆိပ်များ ရေးသားရိုက်နှိပ်ထားခြင်း မရှိပေ။

သူတို့ ဆိုက်ရောက်လာချိန်တွင် လက်နက်ကိုင်အစောင့်များက စနစ်တကျစောင့်ရှောက်ပြီး တဲအတွင်းသို့ ပို့ပေးသည်။ နောက်ဆုံးလူ ဆိုက်ရောက်လာပြီးနောက်တွင် တဲတံခါးကို အတွင်းမှ သေ့ခတ်လိုက်သည်။ တဲပတ်ပတ်လည်၌ ချထားသည့် အစောင့်များသည် ပြင်ပမှလူများ ဝင်ရောက်မလာစေရန် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြသည်။

အဖွဲ့ဝင်များသည် အလွန်ကြီးမားသော လေးထောင့်စပ်စပ် စားပွဲတွင် နေရာယူထားကြသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များသည် အလွန်တန်ခိုးကြွေ

ကြီးမားသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့နိုင်ငံ အစိုးရအဖွဲ့များတွင် မြင့်မားသောရာထူးများကို ရယူပိုင်ဆိုင်ထားသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ယခင်ယခင်ကလည်း တွေ့ဖူးဆုံဖူးခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းလည်း ရှိကြသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်နေကြခြင်းမှာ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ သူတို့တွင် ရွေးချယ်နိုင်စရာ လမ်းမရှိတော့၍ ဖြစ်သည်။

သူတို့တစ်ဦးချင်းစီ၏ လုံခြုံရေးအတွက် အဖွဲ့ဝင်တိုင်းအား နာမည်ပျက် တစ်ခုစီပေးထားသည်။ အစည်းအဝေးသည် ငါးနာရီနီးပါးမျှ ကြာသည်။ အပြင်းအထန် ဆွေးနွေးကြသည်။ ငြင်းခုံကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သဘာပတိက မဲခွဲဖို့ အချိန်ကျလာပြီဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သူသည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး သူ့ညာဘက်၌ ထိုင်နေသူဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဆီဂတ်”

“သဘောတူတယ်”

“အိုဒင်”

“သဘောတူတယ်”

“ဘော်လ်ဒါ”

“ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားတာ ရှေ့လောကြီးမနေဘူးလား။ အန္တရာယ်က...”

“သဘောတူတယ်၊ မတူဘူး။ ဒါပဲ ပြောပါ”

“မတူဘူး”

“ဖရေးရာ”

“တူတယ်”

“ဆစ်ဂ်မန်”

“မတူဘူး၊ တကယ်လို့ ဒီကိစ္စပေါ်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ အသက်တွေဟာ...”

“သော်”

“တူပါတယ်”

“တိုင်ရာ”

“သဘောတူတယ်”

“ကျွန်တော်က သဘောတူတယ်လို့ပဲ ဆန္ဒပြုတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက် အတည်ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ရေးမှူးဆီ သတင်းပို့မယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် အစည်းအဝေးကျရင် ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဘယ်သူနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးဆိုတဲ့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးရဲ့ အကြံပြုချက်ကို ကျွန်တော် တင်ပြမယ်။ ခါတိုင်းလိုပဲ သတိ ဝီရိယထားပြီးပြန်ကြပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိနစ်နှစ်ဆယ်စီခြားပြီး ထွက်ပါ။ အားလုံး ကျေးဇူးတင်တယ်”

နောက် နှစ်နာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာတွင် တဲထဲ၌ လူသူ ကင်းမဲ့သွားသည်။ ကျွမ်းကျင်သူများပါဝင်သော လူတစ်စုသည် ရေနံဆီများ ယူလာပြီး တဲကို မီးတင်ရှို့လိုက်ကြ၏။ ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေသော လေအရှိန်ဖြင့် နီရဲရဲမီးတောက်များသည် တစ်ရှိန်ထိုး တောက်လောင်နေ ကြသည်။

ပါဟိုမြို့မှ မီးသတ်ကားများ မီးလောင်ရာသို့ ရောက်လာသည့် အခါ မီးခဲအကြွင်းအကျန်များကို ဖုံးအုပ်နေသည့် ပြာပုံများမှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မမြင်ရ မတွေ့ရတော့ပေ။ လက်ထောက် မီးသတ်အရာရှိသည် ပြာပုံကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အနံ့ရှူကြည့်သည်။

“ရေနံဆီနဲ့ပဲ”ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

မီးသတ်အရာရှိချုပ်သည် အပျက်အစီးများကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်နေ သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အံ့ဩသည့်အရိပ်လက္ခဏာ ထင်ဟပ်နေသည်။

“အတော် ထူးဆန်းတာပဲ”ဟုလည်း ရေရွတ်သည်။

“ဘာ”

“ကျွန်တော် ပြီးခဲ့တဲ့ သီတင်းပတ်က ဒီနေရာမှာ အမဲလိုက်ခဲ့သေး တယ်။ အဲဒီတုန်းက တဲဆိုလို့ တစ်လုံးမှ မရှိဘူး”

စတင်တန်ရိဂျာသည် အမေရိကန်ပြည်၏သမ္မတဖြစ်ဖို့ ကံပါမလာ
သည်ဟု ဆိုရမည်။

သူသည် ထူးခြားသော နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်၍ ပြည်သူလူထု
လက်ခံမှုနှင့် ဩဇာကြီးမားသော အပေါင်းအသင်းများ၏ ထောက်ခံမှုကို
ရထားသူဖြစ်သည်။

သို့တစေလည်း သူ့ဘဝ၏တိုးတက်မှုလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် မိန်းမ
အရှုပ်တော်ပုံသည် အဟန့်အတားတစ်ခုအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

အမှန်တော့ စတင်တန်ရိဂျာသည် သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမပွေလွန်း၍
ကမ္ဘာ့ဆိုးပေကြီးများ စာရင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ရသော အီတလီအမျိုးသား ကက်ဆာ
နီးဗားအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသူမဟုတ်။

သူ့အတွက် ကြမ္မာငင်သည်ဟုဆိုအပ်သော မိန်းမကိစ္စမှာ တစ်ကြိမ်
သာလျှင် ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ကျန်အချိန်များတွင် “စံပြလင်”ဟု သတ်မှတ်
ခြင်းခံရလောက်အောင် ကောင်းသူဖြစ်သည်။

စတင်တန်သည် လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လူချမ်းသာ
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ အရေးပါအရာရောက်သည့် အမြင့်ဆုံးအဆင့်များသို့
တက်လှမ်းရန် တာစူနေသူလည်း ဖြစ်၏။

သူ့မိန်းမအား လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး နောက်ကွယ်တွင် မိန်းမ
ပေါင်းစုံနှင့် ဖောက်ပြန်နိုင်သည့် အခွင့်အလမ်းများလည်း ရနေသူဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း သူ့မိန်းမမှတစ်ပါး အခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးပင် မထည့်ခဲ့။

စတင်တန်ရီဂျာ၏ ဇနီး အဲလီဇဘတ်သည် မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းသည်။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ထက်မြက်သည်။ အရာရာတိုင်းသည် အကြိုက်တူပြီး စိတ်တူကိုယ်တူ ရှိကြသည်။

စတင်တန် မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီး ဘာဘရာမှာ သူ့ထက် ငါးနှစ်ကြီးသည်။ ချောမောလှပသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း မျက်နှာက ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် စတင်တန် ရီဂျာနှင့် အဲလီဇဘတ်တို့လင်မယား သတင်းစာများတွင် ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ခဲ့သည့် ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကိစ္စ ပြီးဆုံးခါမှ လက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

စတင်တန်နှင့် ဘာဘရာသည် အရာရာတိုင်း သဘောချင်း ကိုက်ညီသည်ဟု မဆိုသာပေ။ စတင်တန်သည် အားကစားသမားဖြစ်သော်လည်း ဘာဘရာသည် အားကစားလေ့ကျင့်မှုဟူသမျှကို မုန်းသည်။

စတင်တန်သည် အပေါင်းအသင်းများနှင့် တပျော်တပါးနေတတ်သော်လည်း ဘာဘရာက စတင်တန်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းနေရသည်ကို လိုလားသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လူအနည်းငယ်ကို ဖိတ်ကြားပြီး ဧည့်ခံပွဲတစ်ပွဲ တလေ လုပ်သည်မှတစ်ပါး အခြားသော အစုအဝေးနှင့် ပျော်ပါးမှုကို မလိုလားပေ။ စတင်တန်၏ အပေါင်းအသင်းများက အံ့ဩနေကြသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ လင်မယားနှစ်ယောက်၏ နိုင်ငံရေးအမြင်မတူမှုဖြစ်သည်။ စတင်တန်သည် အမြင်ကျယ်သော “လစ်ဘရယ်ဝါဒသမား” ဖြစ်၍ ဘာဘရာမှာ အမြင်ကျဉ်းသော “ကွန်ဆာဗေးတစ်ဝါဒသမား” မိသားစုအတွင်းမှ ထွက်လာသူဖြစ်၏။

စတင်တန်၏ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း ပေါလ်အယ်လီဆန်က...

“ခင်ဗျား စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့လားဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့ အဲလီဇဘတ် တို့ဟာ အဘက်ဘက်မှာ ချို့ယွင်းမှုမရှိလောက်အောင် ပြည့်စုံနေတဲ့ စုံတွဲပါ။ အခုလို လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့တဲ့ကိစ္စဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဘဝ တိုးတက်ရာ

လမ်းပေါ်မှာ ဆူးငြောင့်ခလုတ် ဖြစ်လာမှာကို မတွေးမိဘူးလား” ဟု စတင် တန်အား ပြောခဲ့ဖူးသည်။

စတင်တန်ကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်သဘောထားကာ ပြန်ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး ပေါ့လိ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘာဘရာကို ပိုချစ်တယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ အိမ်ထောင်သည်ရှိသမျှရဲ့ တစ်ဝက်ဟာ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုနဲ့ အဆုံး သတ်နေကြတာပဲ။ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

သို့တစေလည်း အခြေအနေသည် သူ ထင်ထားသလို ဖြစ်မလာ ပေ။

သတင်းစာများသည် သူ၏ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကို အချိန်အတော် ကြာ သည်အထိ တိုက်ခိုက်ဝေဖန်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။ သတင်းများကို အတင်းအဖျင်း လုပ်၍ ပုံကြီးချဲ့တတ်သော သတင်းစာများကလည်း စတင်တန်နှင့် ဘာဘရာ တို့၏ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စကို ဓာတ်ပုံများနှင့်တကွ အတောမသတ်အောင် ရေးခဲ့ကြသည်။

ယင်းသားပုပ်လေလွင့် ရေးသားမှုများ ရပ်သွားသည့်အခါတွင် စတင်တန်ရိုဂျာ၏ ဩဇာကြီးမားသော နိုင်ငံရေးမိတ်ဆွေများသည် သူတို့ အတွက် သူရဲကောင်းသစ်တစ်ဦး ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားကြသည်။

ယင်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ အခြားလူမဟုတ်။ စတင်တန်ရိုဂျာ၏ မိတ်ဆွေ ရင်း ပေါလ်အယ်လီဆန်၊ အယ်လီဆန်သည် အမာခံအရည်အသွေးများရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် စတင်တန်ရိုဂျာလို လူချောတစ်ယောက်မဟုတ်။ နှစ်လို ဖွယ်ကောင်းသည်။

နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းလည်း မှန်သည်။ သူသည် အရပ်ပုပု၊ မျက်လုံး ပြာပြာ၊ အိမ်ထောင်သည်ဘဝတွင် ဆယ်နှစ်မျှရှိခဲ့ပြီ။ သမီးတစ် ယောက်ပင် ထွန်းကားနေပြီ။

သူနှင့် သူ့ဇနီး အဲလစွတို့အား သာယာချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင် သည်များအဖြစ် အများက အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ စတင်တန်ရိုဂျာနှင့် ပေါလ်အယ်လီဆန်တို့သည် နယူးယောက်တွင် အတူတူကြီးပြင်းလာခဲ့ကြ သူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့မိဘများသည် ဆောက်သင်ပတန်ဘက်တွင် နွေ

အပန်းဖြေဂေဟာများ တွဲ၍ဆောက်ထားကြသည်။

ငယ်ပေါင်းများဖြစ်ခဲ့ကြသော လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ရေ အတူတူ ကူးကြသည်။ ဘေ့စ်ဘောလအသင်း အတူတူ ထောင်ကြသည်။ နောက်ပိုင်း မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းများနှင့် ချိန်းတွေ့ကြသည့်အခါမှာပင် စုံတွဲချိန်းကြ သည်။

ယေးလ်တက္ကသိုလ်တွင်လည်း တစ်တန်းတည်းဖြစ်၍ ဟားဗတ် ဥပဒေ ပညာသင်ကျောင်းတွင်လည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ပေါလ်အယ် လီဆန်က စာတော်သော ကျောင်းသား။ စတင်တန်ရိဂျာက လူချစ်လူခင် များသော ကျောင်းသား။

ဥပဒေကျောင်းမှ ထွက်သည့်အခါ စတင်တန်ရိဂျာသည် နိုင်ငံရေး လောကတွင် ကြယ်တစ်ပွင့်အဖြစ် ပုံမှန်တက်လာခဲ့သည်။

အကယ်၍ စတင်တန်သည် ကြယ်တံခွန်ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော် ပေါလ် အယ်လီဆန်သည် ထိုကြယ်တံခွန်၏အမြီးပင်ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စတင်တန်ရိဂျာ၏ လင်မယားကွာရှင်းမှုကိစ္စသည် အရာရာတိုင်းကို ပြောင်း လဲသွားစေခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် စတင်တန်ရိဂျာသည် ပေါလ်အယ်လီ ဆန်၏ နောက်ဆွဲဖြစ်လာသည်။

ပေါလ်အယ်လီဆန် သမ္မတဖြစ်လာရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့ရသည် မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါးမျှ ကြာခဲ့၏။ ပထမတွင် အယ်လီဆန်သည် စကားပြော အလွန်ကောင်းသည့် ဆီးနိတ်အမတ်အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။ သူသည် အစိုးရ၏ အလဟဿဖြုန်းတီးမှုများနှင့် ဗျူရိုကရေစီစနစ်၏ ဆိုး ကျိုးများ၊ အားနည်းချက်များကို ရှုတ်ချတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

သူသည် အများကြိုက် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူသည် နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးတွင် တင်းမာမှုနှင့် မုန်းတီးမှုများကို ပယ်၍ ပြေ လည်စွာ ဆက်ဆံရေးကို ယုံကြည်လက်ခံသူ ဖြစ်၏။

သမ္မတ ဝင်ရွေးဖို့အတွက် အမည်တင်သွင်းသည့်အခါ သူကိုယ် တိုင် အဆိုပြု မိန့်ခွန်းပြောရသည်။ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် များစွာသဘော ကျခဲ့ကြ၏။ နောက်ဆုံး သူ သမ္မတအဖြစ် အရွေးခံရသည့်အခါ သူ ပထမဆုံး

ရာထူးခန့်အပ်ထားသူမှာ စတင်တန်ရီဂျာဖြစ်သည်။ သူ၏ နိုင်ငံတကာရေးရာ သမ္မတ အကြံပေးအဖြစ် ခန့်ထားခဲ့ခြင်းပေတည်း။

x x x

ရုပ်မြင်သံကြားစက်သည် ကမ္ဘာကြီးအား နိုင်ငံတကာ ကျေးရွာကြီး တစ်ရွာအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားစေလိမ့်မည်ဟူသော မာရှယ်မက်လူဟန် ၏ သဘောတရားသည် အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ လေးဆယ့်နှစ်ကြိမ်မြောက် သမ္မတ ရာထူးအပ်နှင်းသည့် အခမ်းအနားသည် ဂြိုဟ်တုမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံပေါင်း တစ်ရာကိုးဆယ်ကျော်ကျော်သို့ ချက်ချင်း ရောက်ရှိသွားသည်။

ဝါရှင်တန်မြို့တော်၏ သတင်းစာဆရာများ စုဝေးဆုံစည်းရာ ဘလက်ရုစတားရိပ်သာထဲတွင် ဝါရှင်တန်ပို့စ်သတင်းစာမှ သက်ကြီးဝါကြီး သတင်းထောက်တစ်ဦးဖြစ်သော ဘင်ကိုဟန်သည် အပေါင်းအသင်း လေး ယောက်နှင့်ထိုင်ကာ စင်ပေါ်မှ ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ထင်ကာနေသည့် သမ္မတ ရာထူးအပ်နှင်းပွဲ အခမ်းအနားကို ကြည့်နေသည်။

ဇန်နဝါရီလ၏ အေးမြသောလေဒဏ်ကိုခံ၍ ရုပ်နေကြသော ပင်ဆယ်ဗေးနီးယားရိပ်သာလမ်းပေါ်မှ လူထုပရိသတ်အား ပထမဆုံး မြင်ရ သည်။

ထို့နောက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ် တရား သူကြီးချုပ် ဂျေဆန်မာလင်သည် သမ္မတ၏ ကျမ်းကျိန်ခြင်းအလုပ်ကို အပြီး သတ်လိုက်သည်။

သမ္မတသစ်သည် တရားသူကြီးချုပ်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး အသံချဲ့စက်ရှေ့တွင် လာရပ်သည်။

“လမ်းပေါ်မှာ ထွက်ရပ်ပြီး ဖင်တုန်နေကြတဲ့လူတွေကို ကြည့်စမ်း ပါဦး၊ တော်တော်ကို ရူးတဲ့မိုက်တဲ့ လူတွေပဲ”

ဟု ဘင်ကိုဟန်က ဝေဖန်သည်။

“ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံထိုင်ပြီး သူများတွေကြည့်သလို ရုပ်မြင်

သံကြားကကြည့်လည်း မြင်နိုင်ရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို အပြင်ထွက် ကြည့်ချင်ကြတာလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိကြသလား”

“ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု သတင်းထောက်တစ်ဦးက မေးသည်။

“တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ၊ ဒီပွဲဟာ လူတစ်ယောက်က သမိုင်းရေးနေတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲမဟုတ်လား။ နောင်တစ်ချိန်ကျရင် ဒီလူတွေအနေနဲ့ သူတို့ မြေးမြစ်တွေကို သမ္မတ ပေါလ်အယ်လီဆန်ကျမ်းသစ္စာဆိုတဲ့နေ့က တို့ တက်ခဲ့ကြတယ်။ သူ ကျမ်းသစ္စာဆိုနေတဲ့နေရာဟာ ငါနဲ့ သိပ်မဝေး ဘူး။ သူ့ကို လက်နဲ့လှမ်းကိုင်ရင် ရနိုင်လောက်အောင်ကို နီးတာကွလို့ ပြောပြ ချင်လို့ပေါ့”

“ခင်ဗျားဟာ ဘယ်ကိစ္စမှာမဆို အပြစ်ချည်းမြင်တတ်တဲ့ လူတစ် ယောက်ဖြစ်နေပြီ ကိုဟန်”

“ဒီလို အထင်ခံရရင်လည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နိုင်ငံ ရေးသမားတိုင်းဟာ ရည်မှန်းချက်တူတာချည်းပဲ။ သူ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ဝင်လာတာဟာ အဲဒီထဲက သူ့အတွက် အမြတ်ထုတ်ဖို့ချည်းပဲ”

အမှန်တော့ ဘင်ကိုဟန်သည် အရာရာတိုင်းကို အပြစ်ချည်း မြင် တတ်သူတော့ မဟုတ်။ သူသည် ပေါလ်အယ်လီဆန်အကြောင်းကို အစမှ အဆုံးထိ သိထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ပထမတွင် သူသည် ပေါလ်အယ် လီဆန်အပေါ် သိပ်ပြီး သဘောမကျခဲ့။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူ့အယူအဆနှင့် အထင်အမြင်သည် ပြောင်းသွားခဲ့၏။

ဤနိုင်ငံရေးသမားသည် မှန်ပါဘုရား နိုင်ငံရေးသမားတော့ မဟုတ်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် မိုးမခတောအုပ်တစ်ခုကြားမှ ဝက်သစ်ချပင် ဖြစ်သည်ဟု မြင်လာခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်တွင် နှင်းမှုန်နှင်းလွှာများ တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလျက် ရှိသည်။ ရာသီဥတုသည် နောင်လေးနှစ်ကာလအတွက် ရည်ညွှန်းနေသည့် အတိတ်နိမိတ်တစ်ခုတော့ ဖြစ်နိုင်စရာမရှိဟု ဘင်ကိုဟန်က တွေးသည်။

သူ့အာရုံသည် ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ဆီ ပြန်ရောက် သွားကာ သမ္မတသစ် ပေါလ်အယ်လီဆန်၏ မိန့်ခွန်းကို နားစွင့်သည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မဟာမိတ်နိုင်ငံ တွေကိုသာမကဘူး၊ ဆိုဗီယက်အုပ်စုဝင် နိုင်ငံတွေကိုပါ ပြောချင်တာ တစ်ခု ရှိပါတယ်။ ပြောချင်တာက တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် တို့ဟာ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုထဲ ဝင်ရောက်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေကြချိန်မှာ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ရေးဆိုတဲ့ ဝါဒကို အသားပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ “တစ်ကမ္ဘာ”တည်း တည်ဆောက်ရေးဆိုတာ လက်တွေ့ဖြစ်ပေါ်လာနေပြီ ဆိုတာ သတိပြုဖို့ လိုပါတယ်။ တခြားနည်းလမ်းတွေဟာ ဘယ်နိုင်ငံမှ ပြန်ပြီး နာလန်မထူနိုင်မယ့် ပျက်စီးခြင်းဘေးနဲ့ ကြုံတွေ့ကြရဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။ တစ်နိုင်ငံနဲ့ တစ်နိုင်ငံကြားမှာ ကြီးမားတဲ့ ကွဲပြားခြားနားမှုတွေ ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကွဲပြားခြားနားမှုတွေကို ဆက်စပ်နိုင်ဖို့အတွက် ခိုင်မာတဲ့တံတား တွေ တည်ဆောက်ကြရပါလိမ့်မယ်”

သူ့စကားများသည် နှလုံးသားထဲမှ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း အလေး အနက်ထား၍ ရိုးသားစွာ ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူပြောနေတာဟာ တကယ့် ယုံကြည်ချက်နဲ့ ပြောနေတာပဲဟု ဘင်ကိုဟန်က တွေးသည်။

“အင်း...ဒီလူကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မယ့်လူတော့ ပေါ်လာမယ် မထင်ပါဘူးလေ” ဟုလည်း တစ်ဆက်တည်း တွေးသည်။

x x x

ကင်းဆတ်ပြည်နယ် ဂျန်းရှင်းစီးတီးမြို့တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ သည် ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာသောနေ့ မဟုတ်။

ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းလျက်ရှိသော ဆီးနှင်းများကြောင့် ဘာကိုမှ သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ မေရီအက်ရှ်လေသည် သူ၏ စတေရှင်ဝက်ဂွန် ကားအိုကို အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်အတိုင်း တည့်တည့်မတ်မတ် သွားနိုင် အောင် သတိကြီးစွာထား၍ ထိန်းမောင်းနေသည်။

ဤမုန်တိုင်းကြောင့် သူသည် သူ၏ စာသင်ခန်းကို အချိန်မီ

ရောက်တော့မည်မဟုတ်။ ကားရေဒီယိုမှ သမ္မတ၏အသံသည် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် နှစ်ဖက်စလုံးက စစ်မှန်တဲ့စေတနာနဲ့ ဖြေရှင်းကြမယ်ဆိုရင် မပြေလည်နိုင်တဲ့ ပြဿနာဆိုတာရှိမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်လို့ပါပဲ။ အရှေ့ဘာလင်ကို ဝန်းရံနေတဲ့ အုတ်တံတိုင်းနဲ့ ဆိုဗီယက် သြဇာခံနိုင်ငံတွေမှာ ဝန်းရံနေတဲ့ သံကန့်လန့်ကာတွေကိုလည်း ဖယ်ရှားမပစ်နိုင်စရာလည်း မရှိပါဘူး။”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ပေါလ်အယ်လီဆန်က ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ သမ္မတတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာ သေချာနေပြီ”

ဟု မေရီအက်ရှ်လေက တွေးသည်။

x x x

ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ ဘူခါရက်မြို့တော်တွင် ညခင်းအချိန်ဖြစ်၏။ သမ္မတ အလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်စကူးသည် သူ၏ ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ဦး ခြံရံကာ သူ့ရုံးခန်းထဲ၌ထိုင်၍ ရေဒီယိုမှလာနေသည့် မိန့်ခွန်းကို နားထောင်လျက်ရှိသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ”

ဟု အမေရိကန် သမ္မတက ပြောသည်။

“ရိုမေးနီးယား သမ္မတ နီကိုလေဆီယောဆက်စကူး ကွယ်လွန်သွားခဲ့တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကစပြီး ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဟာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနဲ့ သံတမန်အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့ပါတယ်။ အခုကျွန်တော် ထုတ်ဖော်ပြီး အသိပေးချင်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရိုမေးနီးယားအစိုးရနဲ့ သမ္မတ အလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်စကူးဆီ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရိုမေးနီးယား သမ္မတကလည်း ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံနဲ့ သံတမန် အဆက်အသွယ် ပြန်လုပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့ပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေထဲက တစ်ခုကတော့ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံကို သံအမတ်ကြီးတစ်ယောက် စေလွှတ်ပေးဖို့”

ပါပဲ။ အမှန်တော့ ဒီအလုပ်ဟာ အစမဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ အဲဒီမှာတင် ရပ်ထားဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး။ အယ်လ်ဘေးနီးယား နိုင်ငံဟာ ၁၉၄၆ ခုနှစ်ကတည်းက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနဲ့ သံတမန် အဆက် အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ အဲသလို အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတွေ နဲ့ သံတမန် ပြန်ဆက်မယ်လို့ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ထားပြီးပါပြီ။ ဒါ့အပြင် လည်း ဘူလ်ဂေးရီးယားနိုင်ငံ၊ ချက်ကိုစလိုဗားကီးယားနိုင်ငံ၊ အရှေ့ဂျာမနီ နိုင်ငံတွေနဲ့လည်း သံတမန် အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ပါ တယ်။

“ရိုမေးနီးယားကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ သံအမတ်ကြီးစေလွှတ် ခြင်းဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံး အတိုင်းအတာနဲ့ချီပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ် သွားမယ့် ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့ လှုပ်ရှားမှုလုပ်ငန်းရဲ့ အစပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ လူ့လောကကြီးဟာ တူညီသောအစ၊ တူညီသော ပြဿနာတွေနဲ့ တူညီသော ကံကြမ္မာရှိနေတယ်ဆိုတာ မေ့မစစ်သင့်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခွဲဝေခံစားနေကြရတဲ့ ပြဿနာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ဝမ်းကွဲပြားစေ တဲ့ ပြဿနာတွေထက် အဆများစွာ ပိုတယ်ဆိုတာလည်း မေ့မစစ်လို့ မဖြစ် ပါဘူး။”

ရေဒီယိုထဲမှ လက်ခုပ်ဩဘာသံများနှင့် အားပေးကြွေးကြော်သံ များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

x x x

ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုဖြစ်သော နျူလီရပ်ကွက်ထဲရှိ အစောင့်များ ထူထပ်စွာချထားသည့် အိမ်ထဲတွင် ရိုမေး နီးယား တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် မာရင်ဂရီဇာသည် အမေရိကန်သမ္မတ ပေါ်လ်အယ်လီဆန်၏ ရုပ်လွှာကို ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှန်ပြင်ပေါ်၌ မြင်တွေ့ နေရသည်။

“ငါတို့ အချိန်တော့ရောက်လာပြီလို့ ငါထင်တယ် လက်ဖ်၊ သူ့ ကြည့်ရတာ တကယ်လုပ်မယ့်လူနဲ့တူတယ်”

“ဟု မာရင်ဂရီဇာက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။

မာရင်ဂရီဇာ၏ လုံခြုံရေး အကြီးအကဲက...

“ဒီကိစ္စဟာ အိုင်အိုနက်စကူးအတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်မသွား
ပေဘူးလား”

ဟု ပြန်မေးသည်။

မာရင်ဂရီဇာက ခေါင်းခါသည်။

အိုင်အိုနက်စကူးက အာဏာရှင်ပဲ၊ လမ်းဆုံးတဲ့အခါမှာ သူ့အတွက်
ဘာအထောက်အကူမှရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ အချိန်ကို
သတိထားပြီး တွက်ရလိမ့်မယ်။ အရင်တစ်ခါ သူ့ကို ဖြုတ်ချဖို့ ငါ ကြိုးစား
တုန်းက မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ မအောင်မြင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

သမ္မတရာထူး လက်ခံပွဲအခမ်းအနားကို စောင့်ကြည့်နေသော
ပီတီကွန်နောသည် ငါးခေါက်မြောက် စကော့ချီဝီစကီဖန်ခွက်ကိုယူ၍ တစ်
ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။

သူသည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ဖန်ခွက်ထဲသို့ အပြည့်ထပ်ထည့်ပြီး
ရုပ်မြင်သံကြား မှန်သားပြင်ထက်မှ သမ္မတ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ပြန်ကြည့်
သည်။

“ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ ကွန်မြူနစ်ကောင်”ဟု အော်သည်။

“ဒီနိုင်ငံဟာ ငါ့နိုင်ငံကွ၊ စီအိုင်အေက မင်းလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်ခွင့်
မပြုဘူးဟေ့။ တို့ကတော့ မင်းကို တားရမှာပဲ အယ်လီဆန်၊ မင်းဘက်က
လောင်းကြေး ထပ်ချင်ထပ်လိုက်”ဟု ရေရွတ်လျက် ရှိသည်။

[၂]

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ အကူအညီ လိုနေတယ်”

ဟု ပေါလ်အယ်လီဆန်က ပြောသည်။

“ရမှာပေါ့”

ဟု စတင်တန်ရီဂျာက ပြန်ပြောသည်။

သမ္မတရုံးခန်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ပထမဆုံး ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်

၏။

သမ္မတ အယ်လီဆန်သည် အနည်းငယ် စိတ်ရှုပ်လျက်ရှိသည်။

“တကယ်လို့သာ စတင်တန်ဟာ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စအမှားကို မပြုလုပ်ခဲ့မိဘူးဆိုရင် ဒီစားပွဲမှာ ငါ့အစား သူ ထိုင်နေမှာ”

ဟု အယ်လီဆန်က တွေးနေသည်။

“ကျွန်တော် ဖြောင့်ချက်တစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်”

ဟု စတင်တန်ရီဂျာက ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကို သမ္မတလောင်းအဖြစ် ရွေးလိုက်တဲ့နေ့က ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ မနာလို ဝန်တိုစိတ်ဖြစ်မိတယ် ပေါလ်၊ အမှန်က သမ္မတဖြစ်ဖို့ က ကျွန်တော့်အိပ်မက် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အဆစ်ပိုင်းကျကျ စဉ်းစား လိုက်တော့မှ တကယ်လို့ ဒီကုလားထိုင်မှာ ငါမထိုင်နိုင်ရင် ငါ ဘယ်သူ့ကို ထိုင်စေချင်သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းပေါ်လာတယ်။ ခင်ဗျားက လွဲပြီး တခြား လူ ထိုင်တာကို ကျွန်တော် မလိုလားတာအမှန်ပဲလို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်

နားလည်လာတယ်။ ဒီကုလားထိုင်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးပါ ပေါလ်ရယ်”

ပေါလ်အယ်လီဆန်က သူ့မိတ်ဆွေအား ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ စားပွဲ ပေါ်မှ ဘဲလ်ခလုပ်ကို နှိပ်သည်။ အဖြူရောင်ဂျက်ကက် ဝတ်ထားသည့် ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဝင်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...သမ္မတကြီး”

ပေါလ်အယ်လီဆန်က ရိုဂျာအား လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ခင်ဗျား ကော်ဖီသောက်မလား”

ဟု မေးသည်။

“ကောင်းသားပဲ”

“ဘာစားဦးမလဲ”

“တော်ပြီ၊ ဘာဘရာက ကျွန်တော် ဗိုက်ပူမလာအောင် ထိန်းစေ ချင်တယ်”

သမ္မတက ဝန်ထမ်းဖြစ်သူ ဟင်နရီဘက်လှည့်၍ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။

ဟင်နရီသည် အခန်းထဲမှ အသာအယာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဘာဘရာ...သူ့ကို လူတိုင်းက အံ့သြနေကြသည်။

ဝါရှင်တန်မြို့ပေါ်က လူများက ဘာဘရာနှင့် ရိုဂျာတို့၏ အိမ် ထောင်သက်သည် တစ်နှစ်ပင်ခံမည်မဟုတ်ဟု ထင်ကြေးပေးခဲ့ကြ၏။

သို့သော်လည်း သူတို့အိမ်ထောင်သက်သည် ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီ။ အောင်မြင်သော အိမ်ထောင်တစ်ခုဟု အသိအမှတ်ပြုကြရ၏။

စတင်တန်ရိုဂျာက ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ရှေ့နေလိုက်နေသည်။ ဘာ ဘရာကတော့ ရည်မွန်သော အိမ်ရှင်မကောင်းအဖြစ် နာမည်ကျော်ကြား နေသည်။

ပေါလ်အယ်လီဆန်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့ဆိုတဲ့ မိန့်ခွန်းကြောင့် လူတွေ

အတော်ကြီး လှုပ်ရှားသွားပုံရတယ်။ ခင်ဗျား သတင်းစာအားလုံးကို ဖတ်ပြီး ရောပေါ့”

စတင်တန်ရီဂျာက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

“သူတို့က သူရဲကောင်းတွေ မွေးချင်နေကြတာ သမ္မတကြီးရဲ့။ လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အစီအစဉ်ကို မကြိုက်ကြဘူး။ သြဇာကြီးတဲ့ လူတချို့ကလည်း ခင်ဗျားအစီအစဉ်ကို မအောင်မြင်စေချင်ကြဘူး”

အယ်လီဆန်က ဝင်ထိုင်သည်။

“ကျွန်တော့် အစီအစဉ်ဟာ မအောင်မြင်တော့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး”

ဟင်နရီသည် ကော်ဖီခွက်များနှင့် ပြန်ဝင်လာသည်။

“သမ္မတကြီးကော ဘာသုံးဆောင်ဦးမလဲ”

“တော်ပြီ...မလိုတော့ဘူး ဟင်နရီ၊ ကျေးဇူးပဲ”

သမ္မတသည် ဟင်နရီ ပြန်သွားသည်အထိ စကားကိုမဆက်ဘဲ ရပ်ထားသည်။

“ကျွန်တော် ရိုမေးနီးယားကို အသင့်တော်ဆုံး သံအမတ်တစ်ယောက် လွှတ်ချင်တယ်။ ခင်ဗျား ရှာပေးပါလား”

“ရမှာပါ”

“ဒီကိစ္စ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ရှင်းပြနေစရာ မလိုတော့ဘူးထင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်တယ်”

စတင်တန်ရီဂျာသည် ကော်ဖီကို တစ်ငုံမျှ သောက်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အခုချက်ချင်းပဲ နိုင်ငံခြားရေးရာဌာနနဲ့ ဆက်သွယ်မယ်”

x x x

ပါရိမြို့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် နျူလီတွင် ဖြစ်သည်။

အချိန်မှာ နံနက် နှစ်နာရီ။

မာရင်ဂရီဇာ၏ အိမ်ငယ်သည် အမှောင်ထုကြားတွင် လဲလျောင်းနေသည်။ တိမ်ပုပ်များအောက်၌ ရောက်နေသောလသည် အလင်းရောင်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိ။

အခုလိုအချိန်တွင် လမ်းများပေါ်၌ လူသွားလူလာ မရှိ။ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။

အနက်ရောင်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် သစ်ပင်များကြားမှဖြတ်၍ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းရံထားသည့် အုတ်နံရံဆီသို့ ရှေးရှုလှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

ထိုလူ၏ ပခုံးတစ်ဖက်တွင် ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် စောင်တစ်ထည် တင်ထားသည်။ သူ့လက်များထဲတွင် မြားသေနတ်တစ်လက်နှင့် အသံတိတ်ကိရိယာတပ် အူဇီမောင်းပြန်စက်သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

အုတ်တံတိုင်းအနီးသို့ ကပ်မိသောအခါ ထိုလူသည် အသာရပ်၍ ခါးကို ကုန်းလိုက်ပြီး နားစွင့်သည်။ သူသည် ထိုနေရာတွင် ငါးမိနစ်ခန့်မျှ မလှုပ်မရှား ရပ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘာသံမျှ မကြားရသဖြင့် ကျေနပ်သွားသည်။ ပခုံးထက်မှ နိုင်လွန်ကြိုးခွေကိုယူကာ ချိတ်ပါသည့်အစကို အုတ်တံတိုင်းဆီသို့ ပစ်တင်သည်။ မိမိရရ ချိတ်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြိုးကို ဆွဲ၍ အလျင်အမြန်တက်သည်။

ထိပ်သို့ရောက်သွားသောအခါ အဆိပ်သုတ်ထားသော သံချွန်များ မစူးမိစေရန် သူ့ကိုယ်ကို စောင်ဖြင့်ပတ်လိုက်သည်။ သူသည် ချိတ်ကို အတွင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ကြိုးစကို အတွင်းဘက်သို့ ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြိုးကိုဆွဲ၍ လျှောဆင်းသည်။ မြေပေါ်တွင် ခြေချမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခါးမှဓားကို ပြန်၍စစ်ဆေးသည်။ ဤဓားသည် ဖိလစ်ပိုင်များသုံးသည့် မောင်းချဓားဖြစ်၏။ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ဓားသွားသည် ပွင့်ထွက်လာတတ်သည်။ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ဓားသွားကို

အလွယ်တကူ ပြန်သွင်းနိုင်သောစားဖြစ်၏။ နောက်တစ်ခု လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ ခွေးများကို စောင့်ရန်ဖြစ်သည်။

သူသည် လေးဘက်ထောက်ကာ ခွေးများက သူ့အနံ့ကိုရပြီး ပြေးလာမည့်အချိန်ကို စောင့်သည်။ လူကိုသတ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးထားသည့် ခွေးများမှာ ဒိုဘာမင်မျိုးများဖြစ်၍ နှစ်ကောင်ရှိနေသည်ဟု သူ သိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

တကယ်တော့ သူ ရင်ဆိုင်ရမည့် ဤခွေးနှစ်ကောင်သည် ပထမအတားအဆီးဖြစ်သည်။ ဒုတိယအတားအဆီးမှာ ခြံဝင်းရောအိမ်ပါ အီလက်ထရွန်နစ် ပစ္စည်းကိရိယာများ အသုံးပြုပြီး ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာများ တပ်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

စာများနှင့် အထုပ်များကို ခြံဝင်းအဝင် ဂိတ်ထဲမှ လက်ခံ၍ ဖွင့်သည်။ စစ်ဆေးသည်။ ဂိတ်တံခါးမှ အစောင့်များကို လွတ်အောင်ဝင်ဖို့ဆိုသည်မှာ လုံးဝ မလွယ်ကူသည့်ကိစ္စ။

အိမ်တံခါးများကို ဗုံးကာများ တပ်ဆင်ထားသည်။ ရေက အိမ်ထဲမှာပင်ရသည်။ ပြီးတော့ မာရင်ဂရီဇာတွင် အစားအစာကို စား၍ စစ်ဆေးသူတစ်ဦးရှိသည်။ ဤအိမ်သည် ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ရန် မလွယ်ကူသော အိမ်ဖြစ်သည်ဟု အားလုံးက နားလည်ယူဆထားကြ၏။

အဝတ်နက်နှင့်လူ ဤည ဤနေရာသို့ ရောက်လာခြင်းသည် ယင်းနားလည်ယူဆမှု မမှန်ကန်ကြောင်း သက်သေအခိုင်အမာပြရန် ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ့ဆီသို့ ကဆုန်ပေါက်၍ပြေးလာနေသော ခွေးသံများကို အလျင်ဆုံး ကြားရသည်။

ခွေးများသည် မှောင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကြပြီး သူ့လည်မျိုဆီသို့ ခုန်အုပ်ကြသည်။ သူသည် ရှေးဦးစွာ သူ့ဘက်ဝင်လာသည့်ခွေးအား မြားသေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။

ထို့နောက် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှည့်ပြီး ညာဘက်မှခွေးကို ပစ်သည်။ ခွေးနှစ်ကောင်နှင့် ဝင်မတိုက်မိစေရန် ရှောင်တိမ်းပြီးထွက်သည်။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

မြေအောက်၌ မြုပ်ထားသော အသံဖမ်းထောင်ချောက်များ ဘယ်
နေရာ၌ရှိသည်ကို သိနေသော အဝတ်နက်နှင့်လူသည် ယင်းသို့ အနားမှ
ကပ်၍ ဖြတ်သွားသည်။

သူသည် ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာများ လက်လှမ်းမီနိုင်မည့် နေရာ
များကို ရွေး၍ဖြတ်သည်။ နံရံပေါ်မှ မြေပြင်သို့ရောက်ပြီးနောက် နှစ်မိနစ်
မပြည့်မီ ထိုလူသည် အိမ်နောက်ဖေးတံခါးဝသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

သူ့လက်တစ်ဖက်သည် တံခါးလက်ကိုင်ဘုပေါ်သို့ ရောက်သွား
သည်။ ဤအခိုက်မှာပင် သူသည် မီးမောင်းကြီးများ၏ အလင်းရောင်
အောက်သို့ ရောက်သွားသည်။

“ရပ်... သေနတ်ကို ချလိုက်၊ လက်တွေမြှောက်ထား” ဟူသော
အမိန့်ပေးသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဝတ်နက်နှင့်လူသည် လက်ထဲမှ သေနတ်ကို သတိနှင့်လွတ်ချ
လိုက်ပြီး အသံလာရာဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်မိုးထက်တွင် ဖြန့်၍
ဝပ်နေကြသည့် လူခြောက်ယောက် လက်နက်မျိုးစုံကိုယ်စီဖြင့် သူ့အား
ချိန်ရွယ်ထားကြသည်။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အချိန်ကြာရတာလဲ”

ဟု အဝတ်နက်နှင့်လူက သဟောက်သဟက်လေသံဖြင့် လှမ်း
ပြောသည်။

“ငါ ဒီလောက်ဝေးဝေး ရောက်မလာသင့်ဘူးကွ”

“ခင်ဗျား မရောက်ပါဘူး”

ဟု အစောင့်အကြီးအကဲက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျား နံရံပေါ် မကျော်မိခင်ကတည်းက ခြေရာ
ခံမိထားတာပါ”

လက်ဗိပတ်စတာနက်ကတော့ မကျေနပ်။

“ဒီလိုဆိုလည်း မင်းတို့ ငါ့ကို စောစောကတည်းက တားပေါ့
ကွ။ လက်ပစ်ဗုံးတွေအပြည့်နဲ့လာတဲ့ အသေခံအဖွဲ့ထဲမှာ ငါပါလာရင် သိပ်
ကောင်းမယ်။ မနက်ဖြန်မနက် ရှစ်နာရီတိတိမှာ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေ

အားလုံး အစည်းအဝေးလုပ်မယ်။ ခွေးတွေတော့ မေ့နေပြီ။ သူတို့ ပြန် သတိရလာချိန်အထိ လူတစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထား”

လက်မိပတ်စတာနက်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံး လုံခြုံ ရေးအကြီးအကဲဟု အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်းကို အလွန်ဂုဏ်ယူသူဖြစ်၏။

သူသည် အစွဲရေးခြောက်ရက်စစ်ပွဲတွင် လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက် အဖြစ် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ စစ်ပွဲပြီးသောအခါတွင် မော့ဆက် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွင် ထိပ်တန်းသူလျှို့ဝှက်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။

မော့ဆက်သည် အစွဲရေးတို့၏ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်း များတွင် အလွန်အရေးပါသည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ် တစ်နံနက်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ် ကို ယနေ့အချိန်အထိ မမေ့သေး။ ထိုနေ့နံနက်က သူ့အား သူ့ ဗိုလ်မှူးကြီးက ခေါ်၍တွေ့ကာ...

“ဟေ့...လက်မိ၊ မာရင်ဂရီဇာက မင်းကို သိတင်းပတ် နည်းနည်း လောက် ငှားချင်လို့တဲ့ကွ”

ဟု အသိပေးသည်။

ရိုမေးနီးယား တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်နှင့်ပတ်သက်၍ မော့ဆက် အဖွဲ့သည် မှတ်တမ်းအပြည့်အစုံထားရှိသည်ဖြစ်ရာ လက်မိပတ်စတာနက် သည် ဂရီဇာအကြောင်း ကောင်းစွာသိနေသည်။

ဂရီဇာသည် လက်ရှိသမ္မတ အလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်စကူး အား ဖယ်ရှားရေးလှုပ်ရှားမှု၌ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့၏။

သူ၏အာဏာသိမ်းပွဲမှာ သူ့လူတစ်ယောက်၏ သစ္စာဖောက်မှု ကြောင့် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရသည်။

မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမား နှစ်ဒါဇင်ခန့်မှာ အဖမ်းခံရပြီး သေဒဏ်စီရင်ခြင်း ခံခဲ့ကြရသော်လည်း ဂရီဇာမှာမူ သူ့နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့၏။

နောက်ဆုံး ဂရီဇာသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့သည်။ ထို့ နောက် လက်ရှိသမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးက မာရင်ဂရီဇာအား နိုင်ငံသစ္စာ

ဖောက်အဖြစ် ကြေညာခဲ့ရုံမျှမက သူ့အား ဖမ်းမိရေးအတွက် ဆုတော်ငွေ ထုတ်သည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

ဤဆုတော်ငွေ ရယူလိုမှုအတွက် ဂရီဇာအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ် ရန် အားထုတ်ခဲ့ကြရာ ယနေ့အချိန်ထိ ခြောက်ကြိမ်မျှ ရှိခဲ့လေပြီ။ သို့သော် လည်း ဂရီဇာအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုဟူသမျှ မအောင်မြင်ခဲ့ကြပေ။

မကြာသေးခင်က တိုက်ခိုက်မှုတွင် ဂရီဇာသည် ဒဏ်ရာပင် ရခဲ့ သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

သူ့အား ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြောခဲ့သည့်စကားနှင့်ပတ်သက်၍...

“သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် လိုချင်တာလဲ၊ ပြင်သစ်အစိုးရ ရဲ့ အကာအကွယ်ပေးမှုကို သူ ရနေတယ်မဟုတ်လား” ဟု သူက ပြန်မေးခဲ့ သည်။

“မလုံလောက်ဘူးလို့ ထင်လို့ပေါ့ကွာ၊ လုံခြုံရေးစနစ်နဲ့ ပံ့ပိုး သက်လို့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက် လိုနေလို့ပေါ့။ သူ တို့ဆီကိုလာပြီး အကူအညီတောင်းတယ်။ ငါက မင်းကို ထောက်ခံခဲ့တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ပြင်သစ်မှာ သွားနေပေးရမှာပေါ့”

“အေးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သီတင်းပတ် နည်းနည်းပါ။ တို့ရထားတဲ့ သတင်းအရဆိုရင် သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးကို ဖြုတ်ချဖို့အတွက် သူ့ကို အားပေးတဲ့အုပ်စု မကြာခင် ရှိလာလိမ့်မယ်။ အချိန်ကျလာရင် သူ လှုပ်ရှား မှာပဲ။ အေး...လောလောဆယ်တော့ ငါတို့က သူ အသက်ရှင်နေအောင် စောင့်ရှောက်ပေးထားရမယ့် သဘောပါ”

လက်မိပတ်စတာနက်သည် ဤတာဝန်ကို ယူရန် သင့်မသင့် စဉ်း စားသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးပြောတာ သီတင်းပတ်နည်းနည်းပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်”

သို့သော်လည်း အချိန်ကာလနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ထင် မြင်ချက်သည် မှားသည်။

မာရင်ဂရီဇာနှင့်ပတ်သက်သော ယူဆမှုများကတော့ မှန်သည်။

ဂရီဇာသည် ပိန်ပါးပါး...

ဝမ်းနည်းဆွေးမြည့်မှု အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းနေသည့် မျက်နှာ ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

လူပုံက နွဲ့နှောင်းပြီး သိမ်မွေ့နူးညံ့သည်။ နှာရောင်ကောက်ကောက်၊ နဖူးကျယ်ကျယ်တွင် ဆံပင်များက ဖြူဖွေးနေသည်။ စကားပြောသည့်အခါ သူ၏ မည်းနက်သောမျက်လုံးအစုံသည် အရောင်တလက်လက် တောက်ပလေ့ရှိ၏။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ တစ်နေ့ကျ သေကြရမှာချည်းပဲ။ ကျွန်တော့်အဖို့ အရေးကြီးနေတာက ဘယ်အချိန် သေမလဲဆိုတဲ့ အချက် တစ်ချက်ပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက် အသက် ရှင်နေချင်သေးတယ်။ အဲသလောက်အချိန်အတွင်းမှာ အာဏာရူး အိုင်အို နက်စကူးကို ကျွန်တော့်နိုင်ငံထဲက မောင်းထုတ်ပစ်နိုင်ရင် တော်ပြီ။ အဲဒါပဲ လိုချင်တယ်”

လက်မိတ်စတာနက်သည် ဂရီဇာ၏ လုံခြုံရေးအတွက် နေအိမ် တွင် သူ စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ဆောင်ရွက်သည်။

သူ့ကိုယ်ပိုင် လူများကိုရော အပြင်လူများကိုပါ စနစ်တကျ စစ်ဆေးပြီး တာဝန်ချထားသည်။

လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းကိရိယာများကိုလည်း နေရာမလပ် တပ်ဆင် သည်။

ပတ်စတာနက်သည် ရိုမေးနီးယား တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်နှင့် နေ့စဉ် တွေ့သည်။ စကားစမြည် ပြောသည်။ တွေ့ရပါများလာသည့်အခါ သူသည် ဂရီဇာအပေါ် အံ့ဩလေးစားခြင်း ဖြစ်လာသည်။

ဂရီဇာက သူနှင့်ဆက်နေဖို့ ပြောလာသည့်အခါတွင်လည်း လက်မိ က...

“ခင်ဗျား လှုပ်ရှားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အချိန်ထိ ကျွန်တော် နေ ပေးပါ့မယ်”

ဟု ဖြေလေ့ရှိသည်။

သူသည် နေအိမ်ထဲတွင် မကြာမကြာ အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် သည့် လေ့ကျင့်ခန်းများကို စမ်းသပ်ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ သူ စီမံခန့်ခွဲထား သည့် လုံခြုံရေးစနစ် ကောင်းမကောင်း စမ်းသပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုလည်း တစ်ကြိမ် စမ်းသပ်ပြီးခဲ့ပြန်ပြီ။

အချို့သောဝန်ထမ်းများသည် သတိမရှိကြ။ လူလဲဦးမှဖြစ်တော့ မည်ဟု တွေးသည်။ သူသည် စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားရင်း အီလက် ထရွန်နစ် အချက်ပေး ခလုတ်များနှင့် ဝင်ပေါက်တိုင်း၌ တပ်ဆင်ထားသည့် ကိရိယာများကို စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးစမ်းသပ်လာခဲ့သည်။

ဂရီဇာ၏ အိပ်ခန်းရှေ့ရောက်သည့်အခါ အထဲရှိ အိပ်ရာခုတင်မှ ကျယ်လောင်သော မြည်သံတစ်သံကြားရသည်။ နောက်တစ်ခဏမျှအတွင်း ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရသဖြင့် နာကျင်စွာ အော်ဟစ် လိုက်သည့် ဂရီဇာ၏အသံ။

လက်မိပတ်စတာနက်သည် မာရင်ဂရီဇာ၏ အိပ်ခန်းရှေ့မှ ကျော် ဖြတ်ကာ စကြိုလမ်းတစ်လျှောက် ဆက်လျှောက်သွားသည်။

[၃]

တနင်္လာနေ့ ဝန်ထမ်းအစည်းအဝေးကို ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် လန်ဂလေးမြို့ စီအိုင်အေဌာနချုပ်ရုံး ခုနစ်ထပ်ရှိ စည်းဝေးခန်းမတွင် ပြုလုပ် လျက်ရှိသည်။

ဝက်သစ်ချစားပွဲကြီး ပတ်ပတ်လည်တွင် စီအိုင်အေညွှန်ကြားရေး မှူး နက်ဒ်တီလင်ဂတ်စ်၊ တပ်ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုလီဗာ ဘရူတ်၊ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဖလွိုက်ဆာကာ၊ တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး ဌာန အကြီးအကဲ ပီတီကွန်နောနှင့် စတင်တန်ရီဂျာတို့ ထိုင်နေကြသည်။

စီအိုင်အေ ညွှန်ကြားရေးမှူး နက်ဒ်တီလင်ဂတ်စ်သည် အသက် ခြောက်ဆယ်တွင်း ဖြစ်သည်။ လူပုံအေးတိအေးစက်နှင့် စကားအလွန် နည်း သည်။ စီအိုင်အေတွင် တာဝန် ဝန်ပေါ့သောလုပ်ငန်းပိုင်းနှင့် တာဝန်ကြီး သော လုပ်ငန်းပိုင်းဟူ၍ နှစ်ပိုင်းရှိရာ ထိုနှစ်ပိုင်းစလုံးကို တာဝန်ယူထားရသူ ဖြစ်၏။

တာဝန်ကြီးသောအပိုင်းသည် လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းများကို ကိုင်တွယ် ရသည်။ သူ ဤတာဝန်များကို ယူလာခဲ့သည်မှာ ခုနစ်နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ဗိုလ်ချုပ် ကြီး အိုလီဗာဘရူတ်သည် ဝက်စပိုင် ကျောင်းဆင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဘဝနှင့် စစ်သားဘဝကို စာအုပ်မှရသော အသိဖြင့် ထိန်းကျောင်းပုံပြင်လာခဲ့သူဖြစ်၏။ ဖလွိုက်ဆာကာသည် ထင်ရှား

ထူးခြားသော ဥပဓိရုပ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်များမှာ ငွေရောင်သမ်းလျက် ရှိသည်။

ဩဇာကြီးမားသော သတင်းစာများ၏ ကျောထောက်နောက်ခံ ပြုမှုကို ရရှိထားသူဖြစ်၏။ အလွန် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်ဟုလည်း နာမည်ကြီးနေသူ ဖြစ်သည်။ ပီတီကွန်နောသည် အိုင်းရစ်တစ်ဦးဖြစ်၍ အလွန်ခေါင်းမာသူ ဖြစ်၏။

အရက်လည်း အလွန်အကျွံသောက်၍ အကြောက်အလန့်လည်း ကင်းမဲ့သည်။ သူသည် ဩဂုတ်လထဲတွင် အငြိမ်းစားယူခဲ့ရပြီးနောက် တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးဌာနတွင် အကြီးအကဲဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူသည် ထောက်လှမ်းရေးဌာနစိတ် အများအပြားတွင် တစ်ဆင့် ပြီးတစ်ဆင့် လုပ်ကိုင်လာခဲ့ရသူဖြစ်၍ အတွေ့အကြုံအလွန်များသည်။ သူသည် စီအိုင်အေထောက်လှမ်းရေးမှူးများ၏ ရွှေခေတ်နှင့် ကြုံခဲ့ရသူဖြစ်၍ သူကိုယ်တိုင် “ရွှေကိုယ်လေး”တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

သူ့နိုင်ငံအတွက်ဆိုလျှင် ဘာကိုပဲစွန့်ရစွန့်ရ စွန့်လွှတ်မည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိသူ ဖြစ်၏။ ယခုလည်း သူသည် အစည်းအဝေးတွင် တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲနေသည်အထိ ဒေါသကြီးလျက်ရှိသည်။

“အခုလုပ်နေတဲ့ ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့အစီအစဉ်ဟာ အရူးအစီအစဉ်ပဲ။ ဒီအစီအစဉ်ကို ရုပ်ပစ်မှဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သမ္မတက နိုင်ငံရောင်းစားနေတာကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က”

ဖလှိုက်ဘောကာက ကြားဖြတ် ပြောသည်။

“သမ္မတရာထူး လက်ခံတာ တစ်ပတ်တောင်မပြည့်သေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အခု ဒီရောက်နေကြတာဟာ သူ့ရဲ့မူဝါဒ အကောင်အထည်ဖော်ပေးရမှာပါ။ အဲဒီတော့...”

နက်ဒ်တီလင်ဂတ်စ်က စတင်တန်ရီဂျာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။

“ကွန်နောမှာ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေတယ်။ သမ္မတလုပ်နေပုံက ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတွေက စစ်သံမှူး၊ ကားဒရိုင်ဘာ၊ အတွင်းဝန်၊ ရုံးအကူအလုပ်တွေ ဗန်းပြထားတဲ့ သူလျှိုတွေကို ဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်နေ

တယ်။ ကျွန်တော်တို့က အိမ်ရဲ့နောက်ဘေးတံခါးကို လုံခြုံအောင်ပိတ်ဆို့
ကာဆီးထားနိုင်ဖို့အတွက် ငွေတွေ ဘီလီယံချီပြီး ကုန်နေတယ်။ သမ္မတက
အိမ်ရှေ့တံခါးက ဝင်ချင်တဲ့လူတွေ ဝင်လာအောင် ဖွင့်ပေးသလို ဖြစ်နေ
တယ်”

ဟု ပြောသည်။

မိုလ်ချုပ်ကြီးဘရွတ်က နက်ဒ်၏စကားကို ထောက်ခံသည့်သဘော
ဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်နဲ့လည်း မတိုင်ပင်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော့်အထင်
ပြောရရင် သမ္မတရဲ့အစီအစဉ်ဟာ ဒီနိုင်ငံကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တယ်”

“လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား”

ဟု စတင်တန်ရီဂျာက စကားစသည်။

“ကျွန်တော်တို့ထဲက တချို့ဟာ သမ္မတနဲ့ သဘောချင်းမတူကြတာ
ရှိကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သမ္မတပေါလ်အယ်လီဆန်ဟာ ပြည်သူ့အများစု
ရဲ့ ဆန္ဒမဲ့နဲ့ တက်လာတာဆိုတဲ့အချက်ကို မေ့မပစ်ကြစေချင်ဘူး။ ကျွန်တော်
တို့အနေနဲ့ သူ့ကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီထောက်ခံသွားရမှာပါ”

စားပွဲမှ လူအားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“အဲဒီတော့...”

ဟု စတင်တန်ရီက စကားဆက်ပြောသည်။

“သမ္မတက ရိုမေးနီးယားရဲ့ လက်ရှိနောက်ဆုံး အခြေအနေကို
သိချင်နေပါတယ်။ အထူးသဖြင့် သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးရဲ့ အခြေအနေ
ဘယ်လို ရှိနေပါသလဲ”

“အိုင်အိုနက်စကူးရဲ့ အခြေအနေကတော့ မြင့်သည်ထက်မြင့်တက်
နေတယ်”

ဟု နက်ဒ်က ပြန်ပြောသည်။

“ဆီရောဆက်စကူး မိသားစုတစ်စုလုံးကို ရှင်းပစ်ပြီးတဲ့နောက်
ဆီရောဆက်စကူးရဲ့ လူတွေကို သတ်တယ်၊ ထောင်ထဲပို့တယ်၊ ပြည်နှင့်
ဒဏ်ပေးတယ်၊ အဲဒီနည်းတွေနဲ့ အဟန့်အတားအားလုံးကို ရှင်းပစ်ခဲ့တယ်။”

သူ့လက်ထဲ အာဏာရပါပြီ ဆိုကတည်းက နိုင်ငံရဲ့သွေးကို စုပ်လာလိုက်တာ အခုဆိုရင် သွေးမရှိတော့ဘူး။ ခြောက်သွေ့နေပြီ၊ ပြည်သူတွေကလည်း သူ့ကို မုန်းလှပြီ”

“တော်လှန်ရေးတစ်ရပ် ဖြစ်လာနိုင်မယ့် အလားအလာကော ရှိ သလား”

နက်ဒ်က...

“အဲဒါ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က မာရင်ဂရီဇာရဲ့အားထုတ်မှုကြောင့် အိုင်အိုနက် စကူး အစိုးရ ပြုတ်ကျလုနီးနီးဖြစ်ခဲ့တာ သတိရသင့်တယ်”

ဟု ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ ဂရီဇာဟာ သူ့နိုင်ငံပြင်ပကို ရောက်နေ ရပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ အကူအညီနဲ့ပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ ရထား တဲ့ သတင်းအရ သူ့ကိုပြန်ပို့နိုင်မယ့် အခြေအနေကောင်းတွေ ရှိနေပြီ။ ဂရီဇာ ဟာ ရိုမေးနီးယားအတွက် အသင့်တော်ဆုံးလူပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတယ်”

စတင်တန်ရီဂျာက နိုင်ငံရေးရာ ဝန်ကြီးဘက်လှည့်၍ မေးသည်။

“ရိုမေးနီးယားကို လွှတ်မယ့် သံအမတ်အတွက် သင့်တော်တဲ့ လူ စာရင်း ရပြီလား”

ဖလွိုက်ဘောကာသည် သူ့လက်ဆွဲသေတ္တာလေးထဲမှ စာအိတ် တစ်လုံးထုတ်ယူပြီး ရိုဂျာလက်သို့ ပေးသည်။

“ဒီစာရင်းဟာ အလားအလာ အကောင်းဆုံး ထိပ်သီးတွေ ရွေး ထုတ်ထားတဲ့ စာရင်းပဲ။ အားလုံး သံတမန်တွေချည်းပဲ။ နိုင်ငံခြားရေးဌာန ကတော့ သံတမန် လုပ်ခဲ့ဖူးသူတွေကိုပဲ ဦးစားပေးတယ်။ နိုင်ငံရေးအရ ရွေးချယ်ခန့်ထားမှုကို ရှေ့တန်းမတင်ဘူး။ ရိုမေးနီးယားလွှတ်ရမယ့်ကိစ္စဟာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့အတွက် အထူးသတိထားပြီး ကိုင်တွယ်ဖို့ လိုပါတယ်”

“ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်”

ဟု ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သော ရိုဂျာက ပြန်ပြောသည်။

“ဒီနာမည်တွေကို သမ္မတဆီ တင်ပြမယ်၊ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းမယ်၊ ပြီးရင် ခင်ဗျားဆီ ပြန်ပို့ပေးမယ်။ သမ္မတကတော့ ဒီရာထူးကို လူအမြန်ဆုံး ရွေးပြီး အမြန်ဆုံး ခန့်ထားချင်နေတယ်”

အခြားလူများ မတ်တတ်ရပ်နေခိုက်တွင် နက်ဒ်က...

“ပီတီ နေခဲ့ဦးကွာ၊ ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့”

ဟု တားသည်။

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့်အခါ နက်ဒ်က...

“မင်းကတော့ တကယ့်ကို ပြင်းထန်တာပဲ ပီတီ” ဟု ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်က မှန်နေတာပဲ၊ သမ္မတက နိုင်ငံကို ရောင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား ပီတီ၊ ပြီးတော့ သတိထား၊ သိပ်ကို သတိထားရလိမ့်မယ်”

နက်ဒ်သည် ဤလုပ်ငန်းတွင် ပီတီထက်စော၍ ရောက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ စီအိုင်အေမဖြစ်မီ အိုအက်စ်အက်စ် ဘဝကတည်းက ဤဌာနသို့ ဝင်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ပီတီကွန်နောအား ကောလိပ်ကျောင်းမှ ဆွဲထုတ်ပြီး လုပ်ငန်းထဲ သွင်းပေးခဲ့သူမှာလည်း သူပင်ဖြစ်ရာ ကွန်နောသည် အတော်ဆုံးလူထဲတွင် တစ်ဦးဖြစ်လာသည့်အတွက် များစွာဝမ်းသာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ပီတီကွန်နောသည် ကောင်းဘွိုင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ချင်သည်။ လုပ်ရာကိုင်ရာ၌လည်း မြန်ဆန်သွက်လက် လွန်းလာသည်။ အန္တရာယ်လည်း များလာသည်။

“ဒီမယ်...ပီတီ၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ “လွတ်လပ်ရေး ချစ်မြတ်နိုးသူများ” လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အကြောင်း မင်း ကြားမိသလား”

ကွန်နောက မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။

“ဟင့်အင်း...မကြားဖူးဘူး၊ သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါ သိထားတာ အခိုးအငွေလောက်ပဲ ရှိတယ်။ မင်း ခြေရာ
ကောက်လို့ ရနိုင်မလား”

“လုပ်ကြည့်ရမှာပေါ့”

နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာသော် ပီတီကွန်နောသည် အများသုံး
တယ်လီဖုန်းမှနေ၍ ဖုန်းဆက်နေသည်။

“အိုဒင်အတွက် သတင်းတစ်ခု ပေးစရာရှိနေတယ်”

“အခုပြောနေတာ အိုဒင်ပဲ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုလီဗာဘရွတ်က
ပြန်ပြောသည်။

ပေါလ်အယ်လီဆန်သည် သူ့လက်ထဲမှ အမည်စာရင်းစာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“သူတို့အားလုံး ဒိုင်နိုဆောကြီးတွေချည်းပဲ” ဟုလည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး သမ္မတကြီး၊ ဒီလူတွေအားလုံးဟာ အတွေ့အကြုံသိပ်များတဲ့ သံတမန်တွေပါ” ဟု ရိုဂျာက ပြောသည်။

“နိုင်ငံခြားရေးဌာနရဲ့ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အစဉ်အလာကြီးကို ကျင့်သုံးနေကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ရိုမေးနီးယားကို ဘယ်လို လက်လွှတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်တဲ့ ဘူခါရက်မြို့က သံတမန်ကြီးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အခြေပျက်ကုန်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ အတွေ့အကြုံမရှိသေးတဲ့ အပြင်လူတစ်ဦးကို ရွေးဖို့ဆိုတာက သမ္မတကြီးအတွက် အတော်စွန့်ရမယ့်ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်”

“ခြားနားတဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်နေတာပဲ။ ရိုမေးနီးယားကို စမ်းသပ်ခံနေရာတစ်ခုအဖြစ်ထားပြီး လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးရာထူးတွေထဲက လူတွေ ထဲမှာ ထပ်ရှာကြည့်မယ်လေ”

သမ္မတက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဒါကျတော့လည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော် လိုချင်တာက အမြင်သစ်နဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက် လိုချင်တာ။ ရေခဲကို အရည်ပျော်ကျသွားနိုင်အောင် လုပ်နိုင်မယ့် လူစားမျိုးပေါ့။ နိုင်ငံတကာအလယ်မှာ လူကြိုက်မများတဲ့ အမေရိကန်ကို ရုပ်ဆိုးလို့ အမည်တပ်ခံနေရတဲ့ လူစားမျိုးတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် လူတစ်ယောက်ကို လိုချင်တာ”

စတင်တန်ရီဂျာသည် သမ္မတအယ်လီဆန်၏စကားကြောင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ သူသည် သမ္မတ၏မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ သမ္မတကြီး လိုချင်နေတဲ့ လူစားမျိုးကို သမ္မတကြီးကိုယ်တိုင် တွေ့ထားပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလား”

“ကျွန်တော်တော့ တွေ့ထားပြီလို့ ထင်တာပဲ” ဟု သမ္မတက ဖြည်းလေးစွာ ပြောသည်။

“ဘယ်အမျိုးသားလဲ”

“အမျိုးသမီး၊ ခင်ဗျား နိုင်ငံတကာရေးရာ မဂ္ဂဇင်းထဲက ယနေ့ နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးတင်းမာမှု လျော့နည်းရေးဆိုတဲ့ ဆောင်းပါး ဖတ်လိုက်ရသလား”

“ဖတ်လိုက်ရတယ်”

“အဲဒီဆောင်းပါးကို အဲဒီ အမျိုးသမီး ရေးတာပဲ။ ကဲ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ပြောပါဦး”

“စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းသားပဲ၊ စာရေးတဲ့လူက ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတွေကို စီးပွားရေး အကူအညီပေးခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်ပါလာအောင် အားထုတ်ရမယ့် အခြေအနေထဲ ရောက်နေပြီလို့ ဆိုထားတယ်။ သူ့ဆောင်းပါးက သမ္မတကြီးရာထူး လက်ခံတဲ့ နေ့က မိန့်ခွန်းနဲ့ တူသလိုလိုပဲ”

“သူ့ဆောင်းပါးက ကျွန်တော့်မိန့်ခွန်းထက် ခြောက်လလောက် စောနေတာတစ်ခုပဲ ကွာဟတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ “ကွန်မင်ထရီ”နဲ့ “ပြည်သူ့ရေးရာ” ဂျာနယ်တွေထဲက ဆောင်းပါးတွေလည်း တော်တော်ကောင်းတာပဲ။ မနှစ်က သူ့ရဲ့ အရှေ့ဥရောပ နိုင်ငံရေးအပေါ် သုံးသပ်ရှုမြင်ထားတဲ့ စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီစာအုပ်က ကျွန်တော့်အမြင်ကို ကြည်လင်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံရလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သူဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သဘောတရားတွေကို သဘောတူ လက်ခံတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”

“သူက ကျွန်တော့် သဘောတရားထက်တောင် ရှေ့ပြေးနေသေးတယ်။ သူက အသေးစိတ် အစီအစဉ်ကိုတောင်မှ ထုတ်ပြထားတယ်။ သူ့အနေနဲ့ အဓိက ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးစာချုပ်ကြီး လေးခုကို ပေါင်းစပ်ချင်တယ်လို့တောင် အဆိုပြုထားတယ်”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မလဲ”

“အချိန်တော့ ယူရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိတယ်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်က အရှေ့အုပ်စုနိုင်ငံတွေဟာ အချင်းချင်း စီးပွားရေး အကူအညီပေးရေး စာချုပ်ချုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီစာချုပ်အဖွဲ့ကို “ကွန်မီကွန်” လို့ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်ကျတော့ အခြားဥရောပနိုင်ငံတွေက “အီးအီးစီ” လို့ခေါ်တဲ့ ဥရောပဘုံဈေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါတွေကို ခင်ဗျား သိထားတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့မှာ စီးပွားရေး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုဆိုင်ရာ အဖွဲ့လည်း ရှိနေတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ အနောက်အုပ်စု နိုင်ငံတွေနဲ့ ယူဂိုဆလားဘီးယားနိုင်ငံတို့ ပါတယ်။ ပြီးတော့ တတိယ ကမ္ဘာနိုင်ငံတွေအနေနဲ့ စုပေါင်းပြီး ဘက်မလိုက်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို ဦးဆောင်နေကြတယ်။ အဲဒီတော့ကာ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အလားအလာတွေကို စဉ်းစားကြရမယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီအစီအစဉ်တွေအားလုံးကို စုစည်းပြီး ဈေးကွက်ကြီးတစ်ခု ဖွဲ့စည်းနိုင်မယ်ဆိုရင်

ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ ဒါဆိုရင် တကယ့် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းကြီးဟာ ပေါ်လာမှာမလွဲဘူး။ ပြီးတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးလည်း ရလာဖို့ ရှိတယ်”

“အလွန် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သွားရမယ့်ခရီးက အလှမ်းဝေးလွန်းမနေဘူးလား”

“ခင်ဗျား ရှေးစကားပုံတစ်ခု ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ‘မိုင်တစ်ထောင်ခရီးကို ခြေတစ်လှမ်းစကြရတယ်’ဆိုတဲ့ စကားပုံလေ”

“ဒီအမျိုးသမီးအကြောင်းကို သမ္မတကြီး စုံစုံစေ့စေ့ သိထားပြီလား”

“ဟင့်အင်း...မသိရသေးပါဘူး၊ သူဟာ သိပ်တော်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စိတ်ကူးချင်း အမြင်ချင်း တူနေတယ်။ သူ့နာမည်က မေရီအက်ရှ်လေ၊ အဲသည်လောက်ပဲ သိထားသေးတယ်။ သူ့အကြောင်း အသေးစိတ်ကို ခင်ဗျား စုံစမ်းပေးစေချင်တယ်”

. x x x

နောက်နှစ်ရက်မျှအကြာတွင် သမ္မတအယ်လီဆန်နှင့် စတင်တန်ရီဂျာသည် နံနက်စာ အတူတူ စားကြသည်။

“သမ္မတ ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ ကျွန်တော် ရထားပြီ”ဟု ရီဂျာက ပြောကာ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“မေရီအယ်လီဘောက်အက်ရှ်လေ၊ အမှတ် ၂၇ မစ်လ်ဖို့ဒ်လမ်း၊ ဟောင်း ဂျန်းရှင်းစီးတီးမြို့၊ ကင်းဆတ်ပြည်နယ် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ် နီးပါး ဒေါက်တာ အက်ဒ်ဝါ့အက်ရှ်လေနှင့် လက်ထပ်။ သားသမီး နှစ်ယောက်၊ ဘက်သံ ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ တင်မ် ဆယ်နှစ်။ လက်ထောက်ပါမောက္ခ၊ အရှေ့ဥရောပ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ၊ ကင်းဆတ်ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်၊ အဘိုး ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံမွေး”

ရီဂျာက သမ္မတအား မော့ကြည့်သည်။

“အမျိုးသမီးက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲလို့ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်”ဟု ပြောသည်။

mg yoe . com

“ကျွန်တော်လည်း အဲသည်လိုပဲ ထင်တယ်။ သူ့အခြေအနေ
အသေးစိတ်ကို ထပ်ပြီး သိချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ဆက်ပြီး လုပ်လိုက်ဦးမယ်လေ”

“ကျွန်တော် သဘောမတူဘူး ပါမောက္ခ အက်ရှ်လေ”ဟု ဘာရီ အိုင်လန်က ပြောသည်။

ဘာရီသည် ပါမောက္ခ မေရီအက်ရှ်လေ၏ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပညာ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲရှိ ဘွဲ့ရကျောင်းသား ဆယ့်နှစ်ယောက်တွင် အသက်အငယ် ဆုံးနှင့် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး အထက်မြက်ဆုံး ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ် သည်။ သူသည် မကျေနပ်သည့်မျက်နှာထားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့် ကြည့်သည်။

ကျောင်းသားများသည် မေရီအက်ရှ်လေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံသဏ္ဍာန် စုဝိုင်းထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ လက်ရှိသမ္မတ အလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အို နက်စကူးဟာ အရင်လူ ဆီရော့စကူးထက် ပိုပြီးဆိုးတယ်လို့ထင်တယ်” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ဘုကြောင့် အဲသလို ယူဆတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြနိုင်မလား”ဟု မေရီက ပြန်မေးသည်။

မေရီအက်ရှ်လေ၏ အတန်းသို့ တက်ရောက်လို၍ စာရင်းသွင်းပြီး စောင့်နေရသော ကျောင်းသူကျောင်းသား အရေအတွက်သည် များလှ၏။ ကင်းဆတ်ပြည်နယ် တက္ကသိုလ်ရှိ ပါမောက္ခများထဲတွင် မေရီအက်ရှ်လေ သည် လူကြိုက်အများဆုံး ပါမောက္ခတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် အသင်

အပြကောင်းသော ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဟာသဉာဏ်ရွှင်ရွှင်နှင့် သူ့ဘာသာရပ်တွင် စိတ်ဝင်စားအောင် ပို့ချတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူ့မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းသည် အလှတွင် အယဉ်ဆင့်လျက်ရှိ၏။ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံသည် ညိုဖျော့ဖျော့အရောင်၊ နက်မှောင်သော ဆံပင်သည် သန်စွမ်းထူထဲလှ၏။

လှပသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သည် ကျောင်းသူများအား မနာလိုဝန်တိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်စေ၍ ကျောင်းသားများအဖို့တော့ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိနေသော စွဲမက်စရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မေရီအက်ရှ်လေကတော့ သူ မည်မျှလောက် လှနေသည်ကို မသိ၊ သတိလည်း မထားမိ။

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ”ဟု ဘာရီအိုင်လန်က ဖြေသည်။

အိုင်အိုနက်စကူးဟာ ဂရီဇာ ထောက်ခံသူတွေကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ပြည်သူတွေအတွက် ဆိုဗီယက်အုပ်စုဝင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ပြန်ပြီး တည်ဆောက်တယ်။ ပြည်သူတွေအတွက် အသက်ရှူပေါက် လုံးဝမချောင်လောက်အောင် ခက်ခဲတဲ့ စနစ်တစ်ခုကို ဇွတ်အဓမ္မ တည်ဆောက်နေတယ်။ ဆီရော့ဆက် စကူးတောင် သူ့လောက်မဆိုးဘူး”

အခြား ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ဘာ့ကြောင့် သမ္မတ အယ်လီဆန်က သူနဲ့ ပြန် ဆက်ဖို့ စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ”

“ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ တို့က သူ့ကို အနောက်အုပ်စုထဲ ဆွဲသွင်းလာနိုင်အောင်လို့ပေါ့။ ပြီးတော့...”

ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အချိန်ပြည့်သွားလေပြီ။

“တနင်္လာနေ့ကျရင် အရှေ့ဥရောပ အုပ်စုဝင်နိုင်ငံတွေကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ဖို့ အားထုတ်နေတဲ့ သမ္မတအယ်လီဆန်ရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ ဆက်စပ် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ အလားအလာတွေကို ဆွေးနွေးကြမယ်”ဟု

မေရီက ပြောကာ သူ့တပည့်များအား နှုတ်ဆက်သည်။

မေရီအက်ရှ်လေသည် သူ့အတန်းသားများအား စာသင်ရာ၌ အပေး
အယူထား၍ ဆွေးနွေးသောစနစ်ကို အမြဲကျင့်သုံးသည်။

ယခုအခါတွင် သူ ကင်းဆတ်တက္ကသိုလ်၌ ဆရာလုပ်နေသည်မှာ
ငါးနှစ်တွင်း ဝင်ခဲ့ပြီ။

သူသည် စာသင်သောအလုပ်ကို မြတ်နိုးသူဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့်
ရိုမေးနီးယားအကြောင်း သင်ရသည့်အခါများတွင် အလွန်ပျော်သည်။

တကယ်တော့ သူ့အဘိုးသည် သူ့ဇာတိဖြစ်သော ရိုမေးနီးယား
နိုင်ငံအကြောင်း သူငယ်စဉ်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားအောင် အမြဲတစေ ပြော
ပြခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့အဘိုးသည် သူ့အား လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသည့် အတိတ်
ဇာတ်လမ်းများကို ပြောပြလေ့ရှိ၏။

ဘုရင်မ မေရီနှင့် မင်းညီမင်းသား မင်းသမီးများအကြောင်း၊ များမတ်
တွေအကြောင်း၊ အင်္ဂလန်မှ မင်းသား အဲလ်ဘတ်၏ပုံပြင်များ၊ ရုရှားနိုင်ငံ၏
ဇာဘုရင် ဒုတိယမြောက် အလက်ဇင်းဒါးအကြောင်း စသည်စသည်များကို
တခမ်းတနား ဖွဲ့နွဲ့ပြောပြလေ့ရှိသည်။

“အဘိုးတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ထဲမှာ မင်းသွေးပါတဲ့လူတွေ ရှိခဲ့
တယ်။ တကယ်လို့ တော်လှန်ရေးသာဖြစ်မလာရင် ငါ့မြေးမလေးဟာ မင်း
သမီးလေးတစ်ပါး ဖြစ်လာမှာ”

အဘိုး၏စကားများသည် သူ့အား မင်းသမီးလေး စိတ်ကူးယဉ်
အိပ်မက်ကို မက်စေခဲ့သည်။ အက်ရှ်လေသည် ဤတက္ကသိုလ်၌ နိုင်ငံရေး
သိပ္ပံဘာသာရပ်ကို အတန်းငါးတန်းခွဲ၍ သင်ကြားပေးနေခြင်းဖြစ်၏။
ဤကြားထဲမှာပင် အပိုအဖြစ် ဘွဲ့ရကျောင်းသားများနှင့် နီးနှောဖလှယ်ပွဲ
လုပ်ပေးရသေးသည်။

အတန်းတစ်ခုချင်းစီတွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် သူ့နောက်လိုက်
နိုင်ငံများအကြောင်းကို သင်ကြားပေးနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း
သင်ကြားပေးရသည်မှာ အားမရှိ။ လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး ပြောနေရသည်

ဟူသော ခံစားမှုသည် မကြာခဏ ဝင်လာတတ်သည်။

“ငါ သင်ကြားပို့ချပေးနေရတဲ့ နိုင်ငံတွေကို တစ်ခေါက်မှ ငါ မရောက်ဖူးဘူး” ဟု တွေးမိသည်။

“တကယ်တော့ ငါဟာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရဲ့ အပြင်ကို တစ်ခေါက်မှ မထွက်ဖူးသေးပါလား။”

သူ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရပြီးစက နိုင်ငံခြားခရီးသွားရန် စီစဉ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ခရီးထွက်ရန် စိတ်ကူးထားသည့် ထိုနေ့ရာသီမှာပင် အက်ဒ် ဝါဒ်အက်ရှ်လေနှင့် သူ တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုအခါ ဥရောပခရီးသည် ပျက်သွားခဲ့ရပြီး ဂျန်းရှင်းစီးတီးနှင့် ငါးဆယ့်ငါးမိုင်ကွာ ဝတ်ဘားဖီးလ်မြို့သို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီး သုံးရက်မျှ ထွက်ခဲ့ရသည်။

သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးနေသော နှလုံးရောဂါသည် လူနာ တစ်ယောက်အား သွား၍ကုသပေးရန် ထွက်ခဲ့ရသော ခရီးပေတည်း။

“လာမယ့်နှစ်ကျရင်တော့ မေရီတို့ ခရီးမထွက်လို့ မဖြစ်ဘူး”

လက်ထပ်ပြီးမကြာခင်မှာပင် မေရီက အက်ဒ်ဝါဒ်အားပြောခဲ့သည်။

“မေရီလေ ရောမ၊ ပါရီနဲ့ ရိုမေးနီးယားကို ရောက်ဖူးချင်တာ အလွန်ပဲ”

“မောင်လည်း သိပ်ရောက်ချင်ပါတယ်။ လာမယ့်နှစ် နွေရာသီ ကျရင် ဆက်ဆက်သွားကြတာပေါ့”

သို့သော်လည်း ရောက်လာသည့်နှစ် နွေရာသီတွင် သူသည် ဘက်သ်ကို မွေးဖွားခဲ့ရ၏။ အက်ဒ်ဝါဒ်မှာလည်း ဂီယာရီကွန်မြူနတီ ဆေးရုံအလုပ်ဖြင့် မအားမလပ် ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။

နောက်နှစ်နှစ်မျှအကြာတွင် တင်မ်ကို မွေးဖွားခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအချိန် တွင် မေရီသည် ပီအိပ်ချ်ဒီ ဘွဲ့ကိုရကာ ကင်းဆတ်ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်၌ စာသင်နေပြီ။

နှစ်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်လွန်သွားခဲ့ရသော်လည်း ရှိကာဂို၊ အတ္တလန္တာနှင့် ဒင်ဗာသို့သွားရသည့် ပြည်တွင်းခရီးမှတစ်ပါး အခြား ဘယ်

ကိုမှ မရောက်။

တစ်နေ့တော့ သူ သွားမည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ကတိပေးသည်။ ဟုတ်သည်။ တစ်နေ့တော့ဖြင့် သွားဖြစ်အောင်သွားမည်။ မေရီသည် သူ့စာရွက်စာတမ်းများကိုသိမ်းကာ ကုတ်အင်္ကျီပြန်ဝတ်ပြီး သူ့ ကားရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒင်နီဆန် ခန်းမရှေ့မှအဖြတ်တွင် သူစိမ်းတစ်ယောက်သည် အဆောက်အအုံကို သူ့လက်တွင်းမှ နီကွန်ကင်မရာဖြင့် ချိန်ရွယ်ကာ ခလုတ် နှိပ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“သူလိုချင်တဲ့ အဆောက်အအုံပုံကို ပီပီပြင်ပြင်မရဘဲနေတော့ မှာပဲ။ ငါ မြန်မြန်လျှောက်မှ၊ ငါ့ကြောင့် သူ့ပုံပျက်သွားလိမ့်မယ်”ဟု မေရီ တွေးသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ထိုဓာတ်ပုံသည် ဝါရှင်တန်ဒီစီသို့ သွားရာလမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်သွားသည်။

x x x

မြို့တိုင်းသည် တည်ရာမြေနှင့် နေထိုင်လျက်ရှိသည့် လူများ အပေါ် တည်မှီ၍ ထူးခြားမှုကလေးများ ရှိတတ်သည်။

ဂီယာရီကောင်တီခရိုင်အတွင်းရှိ ဂျန်းရှင်းစီးတီးမြို့သည် ယာ လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသူများ နေထိုင်ရာမြို့ဖြစ်၍ ကင်းဆတ်စီးတီး မြို့၏ အနောက်ဘက် မိုင်သုံးဆယ်အကွာ၌ တွေ့ရသည့်ပုံစံမျိုးပင် ဖြစ်၏။

ဂျန်းရှင်းစီးတီး မြို့သူမြို့သားများသည် တောအရပ်ဒေသ၌ ရှိတတ် သည့် သဘာဝနှင့် အေးချမ်းငြိမ်သက်မှုကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူများ ဖြစ်သည်။ ရုံးနှင့် ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာပင် အေးဆေးငြိမ်သက်သောမြို့ဖြစ်၏။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုလျှင် ဂျန်းရှင်းစီးတီးမြို့သည် မလှမ်းမကမ်း၌ တည်ရှိနေသော ရီလေးခံတပ်မှ စစ်သားများ နားခိုရာ အပန်းဖြေနေရာ ဖြစ်ပေသည်။

[6]

မေရီအက်ရှ်လေသည် ညစာအတွက် ဒီလွန်ဈေးသို့ဝင်၍ ဈေးဝယ် ပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်သည်။

သူတို့နေထိုင်ရာအိမ်သည် အခန်းရှစ်ခန်းပါသည့် အိမ်ဖြစ်ပြီး ခပ်ပြေပြေ မြင့်တက်နေသော တောင်ကုန်းများကြား၌ တည်ရှိသည်။ ဤ အိမ်ကို လွန်ခဲ့သော ဆယ့်သုံးနှစ် သူတို့ လက်ထပ်ပြီးစအချိန်က ဒေါက်တာ အက်ဒ်ဝဲဒ် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“လူနှစ်ယောက်တည်း နေမှာဆိုတော့ သိပ်ကို ကြီးလွန်းနေတယ်” အိမ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် သွားကြည့်စဉ်က မေရီအက်ရှ်လေ ပြောခဲ့သည့်စကား။ အက်ဒ်ဝဲဒ်က သူ့အား ဖက်လိုက်ပြီး...

“နှစ်ယောက်တည်းပဲ နေရမှာလို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ”ဟု မေးခဲ့ဖူး၏။

မေရီ အိမ်တံခါးဝအရောက်တွင် တင်မ်နှင့် ဘက်သ်တို့က ပြေး လာပြီး ဆီးကြိုကြသည်။

“ဘာလဲဆိုတာ မေမေ သိလား”ဟု တင်မ်က ပြောသည်။

“သားသားတို့ဓာတ်ပုံတွေ သတင်းစာထဲမှာ ပါတော့မယ်”

“မေမေပစ္စည်းတွေကို ကူသယ်ပေးကြပါဦး”ဟု မေရီက ပြောသည်။

“ဘာ သတင်းစာလဲ”

“လူကြီးက အဲဒါတော့ ပြောမသွားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက သား သားတို့သတင်း ကြားရလိမ့်မယ်လို့တော့ ပြောတယ်”

မေရီက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကာ သူ့သားငယ်ကို ကြည့်သည်။

“ဘာကြောင့်တဲ့လဲ”

“မသိဘူး မေမေ” ဟု တင်မိက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ နီကွန် ကင်မရာပါတယ် မေမေရေ”

x x x

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မေရီသည် သူ၏အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပသည်။

မွေးနေ့ပွဲ အခမ်းအနားကို အက်ဒ်ဝါဒ် တာဝန်ယူ၍ တောပိုင်း ကလပ်တို့သည် အခြားဧည့်သည်လေး စုံတွဲနှင့်အတူ မေရီ ရောက်အလာ ကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ကလပ်ထဲသို့ဝင်လာသော မေရီသည် တခမ်းတနားပြင်ထားသည့် စားပွဲကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။

အက်ဒ်ဝါဒ်ကတော့ သူ့မိန်းမ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်ကို ကြည့် ကာ ရွှင်မြူးလျက်ရှိလေသည်။ တနင်္လာနေ့မနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင် မေရီ၏တစ်ခေါင်းလုံး အံ့ခဲလျက်ရှိသည်။ မနေ့ညက ရှန်ပီန်အသောက် များခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်မှဆင်းကာ မီးဖိုခန်းသို့ သွား၍ ကလေးများအတွက် မနက်စာပြင်သည်။

မေရီ၏ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်သမီး ဘက်သ်သည် စာအုပ်များကို ပွေ့ပိုက်ကာ ဝင်လာပြီး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“သားသား...ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥကြော်စားမယ်” ဟု ပြော သည်။

“ဘယ်လိုလဲ...သား၊ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါလို့ နှုတ်ဆက်ဖို့ မေ့နေ ပြီလား” ဟု မေရီက မေးသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ၊ သားသား ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥကြော် စားမယ်။ ဒီနေ့ ကျောင်းဆင်းရင် စက်ကိုင်ကွင်းကို သွားရမလား မေမေ”

“မသွားရဘူး၊ အိမ်တန်းပြန်လာခဲ့။ စာလုပ်ရမယ်။ မစ္စက်ရေးနိုးက ဖုန်းဆက်တယ်၊ သား သင်္ချာကျတယ်တဲ့။ တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခ တစ်ယောက်မှာ သင်္ချာကျတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိတာ ကောင်းသလား”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ မေမေက သင်္ချာသင်တာမှ မဟုတ်တာ”

မေရီသည် သားနှင့် သမီးအတွက် နေ့လယ်စာ လုပ်နေစဉ်အတွင်း သူ့သမီး အစာကောင်းကောင်း မစားမသောက်ဖြစ်နေခြင်းကို စဉ်းစားနေသည်။

“ဘက်သံ...ဒီနေ့ နေ့လယ်စာကို ကုန်အောင်စားနော်” ဟု ဘက်သံအား လှမ်းပြောသည်။

တင်မ်သည် ဘက်သံ၏ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ၌ ညှပ်ထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး” ဟု အော်သည်။

“ချစ်သော ဘက်သံ၊ စာသင်ချိန်မှာ တို့နှစ်ယောက် အတူတူ ထိုင်ကြရအောင်။ မနေ့က တစ်နေ့လုံး ငါ နင့်ကို သတိရနေတယ်တဲ့။ ဟား... ဟား”

“ငါ့စာကို ပြန်ပေး” ဟု ဘက်သံက အော်သည်။

“ဟေး...စာမှာ လက်မှတ်ရေးထိုးထားတယ်၊ ဗာဂျစ်လ်တဲ့။ ဟေ့... နင် အာနိုးနဲ့ ချစ်နေပြီထင်တယ်”

ဘက်သံသည် တင်မ်လက်ထဲမှစာကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“နင်က အချစ်အကြောင်း ဘာသိသေးလို့လဲ၊ နင် ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်”

ထိုအခိုက်တွင် အပြင် ကျောင်းကားဟွန်းတီးသံ ကြားရသည်။ တင်မ်ရော၊ ဘက်သံပါ တံခါးဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။

“နေကြဦးလေ၊ နင်တို့ မနက်စာ မစားကြရသေးဘူး” ဟု မေရီက အော်ပြောသည်။

“အချိန်မရတော့ဘူး၊ သွားတော့မယ်”
 နှစ်ဦးစလုံး အိမ်ပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားကြသည်။
 မေရီသည် လှေကားမှ ဆင်းလာနေသော အက်ဒ်ဝါဒ်အား မော့
 ကြည့်သည်။ အက်ဒ်ဝါဒ်က မေရီအား တစ်ချက်မျှ ငုံ့၍နမ်းသည်။
 “မေရီကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါလား”
 “ကူညီမှာပေါ့ကွာ၊ ဘာများလဲ”
 “ကလေးတွေကို ရောင်းပစ်ချင်တယ်”
 “သူတို့ကို ဘယ်သူတွေက ဝယ်မှာလဲ”
 “လူစိမ်းတွေပေါ့၊ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မှန်မှန်ကန်ကန် နေ
 တတ်အောင် ပြုပြင်လို့မရတဲ့ အရွယ်တွေရောက်သွားပြီ”
 အက်ဒ်ဝါဒ်သည် ခဏမျှ ငိုငံ၍ စဉ်းစားနေသည်။
 “မောင့်အတွက် မေရီ မနက်စာ အဆင်သင့် လုပ်ထားပြီးပြီ”ဟု
 မေရီက ပြောသည်။
 “စားဖို့အချိန် မရတော့ဘူး အချစ်ရယ်၊ ခွဲစိတ်ခန်းကို နာရီဝက်
 အတွင်း ရောက်မှဖြစ်မှာ”

x x x

မေရီနှင့် အက်ဒ်ဝါဒ်သည် အိမ်မှ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ကြသည်။
 အက်ဒ်ဝါဒ်သည် သူ၏ ဖို့ဒ်ကားပေါ်မှနေ၍ စတော့ရှင်ဝက်ဝွန်းကား
 ထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သော မေရီအား စောင့်ကြည့်နေသည်။
 “ကားကို သတိထား မောင်းနှော်”ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်က လှမ်း၍
 မှာသည်။
 “မောင်လည်း သတိထားမောင်း”ဟု မေရီက ပြန်မှာသည်။
 ကားနှစ်စီးသည် အိမ်ဝင်းထဲမှ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အတူတူ ထွက်
 သည်။ အက်ဒ်ဝါဒ်၏ကားသည် သူ့ဆေးရုံဆီသို့ ဦးတည်သည်။ မေရီကား
 ကတော့ တက္ကသိုလ်ဆီသို့။
 အက်ရှ်လေတို့အိမ်နှင့် တစ်လမ်းကျော်တစ်နေရာ၌ ရပ်ထားသော

ကားတစ်စီးမှ လူနှစ်ယောက်သည် မေရီနှင့် အက်ဒ်ဝါဒ်တို့၏ကားများ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဦးက-

“ကဲ...သွားကြစို့”ဟု ပြောသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် မော်တော်ကားကို အက်ရှ်လေတို့ အိမ်ဆားမှ ကပ်လျက် အိမ်ရှေ့၌ လာရပ်သည်။ မောင်းသူသည် ကားထဲမှာပင် ထိုင် နေသော်လည်း သူ့ဆားမှ အဖော်ကမူ ကားပေါ်မှဆင်းကာ အိမ်ရှေ့မှ အချက် ပေးဘဲလ်ကို နှိပ်သည်။ တံခါးကို ဖွင့်ပေးသူမှာ အသက်သုံးဆယ်တွင်း အရွယ် မိန်းမချောတစ်ယောက်။

“မစ္စက်ဒေါက်ဂလတ်စ်ချစ်ဖားပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်”

မေးသူသည် သူ့ဂျက်ကက်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ သက်သေခံ ကတ် ပြားတစ်ခုကို ထုတ်ယူသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဒေါ်နယ်ဇမ်လော့ပါ၊ နိုင်ငံရေးဌာန လုံခြုံရေး ဌာနကပါ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်း မစ္စက်အက်ရှ်လေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နည်း နည်းပါးပါး မေးစရာလေးတွေရှိလို့ပါ”

ဖလောရင့်စ် (မစ္စက်ဒေါက်ဂလတ်စ်)သည် စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာ ထားဖြင့် တစ်ခဏမျှ ငေးကြည့်နေသည်။

“မေရီအကြောင်းလား၊ သူ့အကြောင်းကို ဘာကြောင့် မေးချင် ရတာလဲ”ဟု ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်နိုင်မလား”

“ရပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဖလောရင့်စ်က ဧည့်သည်အား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ကော်ဖီသောက်မလား”

“တော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ သောက်လာခဲ့ပါတယ်”ဟု ဧည့် သည်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

“အခုဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် စုံစမ်းမေးမြန်းတဲ့ သဘောပါ။ သူ့အပေါ် မသင်္ကာစရာ တစ်ခုခုရှိလို့ လာမေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မကလည်း အဲသလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်”ဟု ဖလောရင့်စ်က မကျေနပ်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“မေရီအက်ရှ်လေဟာ ရှင် တွေ့ဖူးရင် သဘောအကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိသွားမှာပါ။ ရှင် သူ့ကို တွေ့ပြီးပြီလား”

“မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး၊ တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ အခု လာမေးတာဟာ လျှို့ဝှက်ကိစ္စပါ။ ခင်ဗျားဘက်က လျှို့ဝှက်ထားဖို့လိုပါတယ်။ ခင်ဗျား မေရီအက်ရှ်လေနဲ့သိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဆယ့်သုံးနှစ်နီးပါးရှိပြီ၊ သူ ဒီအိမ်ပြောင်းလာတဲ့ အချိန်ကစပြီး သိခဲ့တာ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ မေရီအက်ရှ်လေအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မေရီဟာ ကျွန်မရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို့ ပြောနိုင်တယ်”

“ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ သူဟာ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် ကြံ့ခိုင်ကျန်းမာတဲ့ သဘောရှိတယ်လို့ ထင်သလား”

“အို...သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ဘာ့ကြောင့် မရှိရမှာလဲ”

“မေရီအက်ရှ်လေရဲ့ အဘိုးဟာ ရိုမေးနီးယားမှာ မွေးတဲ့လူ။ သူ ရိုမေးနီးယားအကြောင်းပြောတာ ခင်ဗျား ကြားဖူးသလား”

“အို...ဒါကတော့ တစ်ခါတလေ ပြောတာပဲ။ သူ့အဘိုးအကြောင်း သာမကဘူး၊ သူ့နိုင်ငံအကြောင်းလည်း ပါတာပေါ့”

“နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါရစေဦး၊ မေရီအက်ရှ်လေနဲ့ သူ့ယောက်ျား ဒေါက်တာအက်ဒ်ဝို့ဒ်အက်ရှ်လေတို့ဟာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့စကားတွေ ပြောဖူးသလား”

“လုံးဝ မပြောဖူးဘူး”

“ဒါဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သစ္စာရှိ အမေရိကန်တွေ”

လို့ ခင်ဗျား ယုံကြည်တယ်ပေါ့”

“သိပ်ယုံကြည်တယ်၊ သစ္စာမဲ့တယ်လို့ စွပ်စွဲနိုင်လောက်တဲ့ အထောက်အထားကို ရှင်းပြနိုင်မယ်ဆိုရင်...”

“အခုလို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ထပ် ပြောပါရစေ။ ဒီကိစ္စဟာ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောစေ ချင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားယောက်ျားကိုတောင် အသိမပေးပါနဲ့။”

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ဧည့်သည် ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဖလောရင့်စ်သည် ဧည့်သည်အား နောက်မှကြည့်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

x x x

တနင်္လာနေ့ညဆိုလျှင် ဒေါက်ဂလတ်စ်နှင့် ဖလောရင့်စ်တို့ လင် မယားသည် မေရီနှင့် အက်ဒ်ဝါဒ်တို့ လင်မယားအား အိမ်၌ ဧည့်ခံကျွေးမွေး လေ့ရှိသည်မှာ အစဉ်အလာတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

အခုလည်း သူတို့နှစ်စုံတွဲသည် စားရင်းသောက်ရင်း ဘာရစ်ချ်ဖဲ ကစားနေကြသည်။ အမှန်တော့ ဒေါက်ဂလတ်စ်ချစ်ဖားကိုယ်တိုင်က ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ရုံမျှမက အက်ဒ်ဝါဒ်တို့စုံတွဲနှင့် အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ များ ဖြစ်လာကြရခြင်းပေတည်း။

ဒေါက်ဂလတ်စ်ချစ်ဖားသည် ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသည်။ ပျော်ပျော် နေတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယခုလောလောဆယ်တွင်မူ သူ့ မျက်နှာသည် မကြည်မလင်ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

သူတို့ ဖဲပွဲသည် တစ်ဝက်ကျော်နေပြီ။ သူတို့လင်မယား၏ ရမှတ် သည် အောက်စည်းဖြစ်နေသဖြင့် မကျေနပ်။ ဤကြားထဲ သူ့မိန်းမ ဖလော ရင့်စ်သည် ကစားပွဲတွင် စိတ်ဝင်စားပုံ မရ။

“ဖလောရင့်စ် မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”ဟု ဒေါက်ဂလတ်စ်က ဒေါသတကြီး ထအော်သည်။

“မင်း ဘယ်ဘက်က နေနေတာလဲ”

“ဪ...မှားသွားလို့”ဟု ဖလောရင့်စ်က ရေရွတ်သည်။

mgyoe.com

“မစ္စက်ဒေါက်ဂလတ်စ် ဘာဖြစ်နေလဲ၊ စိတ်ရှုပ်စရာရှိလို့လား” ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်အက်ရှ်လေက မေးသည်။

“ကျွန်မ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်ကာ သူ့အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ” ဟု သူ့ယောက်ျားက မေးသည်။ ဖလောရင့်စ်က သက်ပြင်းချသည်။

“မေရီရယ်၊ လာမေးတာက ရှင့်အကြောင်းပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်မအကြောင်း ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာလဲ”

“အမှန်တော့ ကျွန်မ ပြောရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ကတိပေးထားတာ”

“မင်း...ဘယ်သူ့ကို ကတိပေးထားလို့လဲ” ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်က မေးသည်။

“ဝါရှင်တန်က ထောက်လှမ်းရေးမှူး တစ်ယောက်ပဲ။ သူ ဒီ မနက်အိမ်ကိုရောက်လာပြီး မေရီအကြောင်း မေးသွားတယ်”

“ဘာတွေ မေးသွားလဲ” ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်က ထပ်မေးသည်။

“သူ သစ္စာရှိရဲ့လား၊ စိတ်ကောမှန်ရဲ့လား။ အို...စုံနေတာပဲ”

“နေဦး” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စကို မေရီ သိသလိုပဲ၊ ကျောင်းမှာ အစိုးရဌာနက သုတေသနလုပ်နေတယ်။ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတိုင်းကို ပြန်ပြီး လေ့လာစစ်ဆေးနေတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ တော်ပါသေးရဲ့” ဟု ဖလောရင့်စ်က စိတ်သက်သာရာရသွားသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဖလောရင့်စ်က မေရီကို ဖမ်းလားဆီးလား လုပ်မယ်ထင်ပြီး တအား စိတ်ပူနေတာ”

“မေရီလည်း မျှော်လင့်နေပါတယ်” ဟု ပြောကာ မေရီက ပြုံးသည်။

x x x

အက်ဘလီးဝုဒ်၊ အင်္ဂလန်

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ အစည်းအဝေးဟာ ခါတိုင်းလုပ်နေကျ စည်းကမ်းနည်းလမ်းအတိုင်း လုပ်သွားမှာပါ” ဟု သဘာပတိက ကြေညာသည်။

“ဒီအစည်းအဝေးမှာ မှတ်တမ်းမတင်ပါဘူး၊ ပြီးသွားရင်လည်း ဒီအစည်းအဝေးအကြောင်းကို နောက်ထပ်ဆွေးနွေး ဝေဖန်နေဖို့ မလိုပါဘူး။ အစည်းအဝေးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နာမည်ဝှက်ပဲ အသုံးပြုပြီး ပြောဆိုဆက်ဆံကြရပါမယ်”

ဆယ့်ငါးရာစုနှစ်အတွင်းက တည်ဆောက်ခဲ့သော ကလေးမိုးရဲတိုက် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် လူရှစ်ယောက်ရှိသည်။ သဘာပတိက သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးအနေနဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ သတင်းအချို့ ရထားတယ်။ မာရင်ဂရီဇာဟာ အလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်စကူးကို ဖြုတ်ချဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။ ရိုမေးနီးယားစစ်တပ် ထိပ်တန်းအရာရှိတချို့ကလည်း ဂရီဇာကို ထောက်ခံကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီတဲ့။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့ဘက်က အောင်မြင်ဖို့ အလွန်သေချာနေပြီ”

အိုဒင်က...

“အဲဒီဟာက ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု ဘယ်လိုရှိလာနိုင်မလဲ” ဟု မေးသည်။

“အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးပျက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒီကိစ္စကြောင့် အနောက်ကို တံတားတွေ အများကြီး ခင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စ မဖြစ်လာအောင် ကျွန်တော်တို့က တားမြစ်ရမှာပဲ” ဟု ဖရိုင်ရာက ပြောသည်။

“ဘယ်လို တားမြစ်မှာလဲ” ဟု ဘော်လ်ဒါက မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဂရီဇာကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပစ်ရမယ်”

ဟု သဘာပတိက ပြောသည်။

“အဲဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အိုင်အိုနက်စကူးရဲ့လူတွေ ဂရီဇာကို

လုပ်ကြံဖို့ အားထုတ်ခဲ့တာ ခြောက်ကြိမ်တိတိရှိသွားပြီ။ မအောင်မြင်ဘူး၊ သူနေတဲ့အိမ်က အထဲဝင်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီအခန်းထဲက လူတွေက ဒီလုပ်ကြံရေးကိစ္စမှာ ပါဝင်ပတ် သက်ဖို့တော့ ရှိမယ်ထင်ပါဘူး။”

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တိုက်ရိုက် ပါဝင်ပတ်သက်ဖို့တော့ မရှိ ပါဘူး”ဟု သဘာပတိက ပြောသည်။

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးက နိုင်ငံတကာမှာ ကျက်စားထင်ရှားနေတဲ့ အကြမ်းဖက်သမားတစ်ယောက်ကို ငှားပေးနိုင်တဲ့ ကြားခံလူတစ်ယောက် ရှာတွေ့ထားတယ်။ သူ့နာမည်က အန်ဂျယ်လို့ ခေါ်တယ်”

“တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”ဟု ဆစ်ဂ်မန်က ရေရွတ်သည်။

“ထောက်ခံချက်တွေကတော့ သိပ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချလောက် တယ်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးရဲ့ မှတ်တမ်းဖိုင်အရဆိုရင် အန်ဂျယ်ဟာ အိန္ဒိယ က ဆစ်ခါလစ္စတန် လုပ်ကြံရာမှာ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကမ္ဘော ဒီးယားမှာ ခမာနီတွေကို ကူညီခဲ့ဖူးတယ်။ အစ္စရေးစစ်တပ်က အရာရှိ ခြောက် ဦးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တာလည်း သူ့လက်ချက်ပဲ။ အစ္စရေးအစိုးရက သူ့ကို အရှင်ရရ၊ အသေရရ ဒေါ်လာတစ်သန်းပေးမယ်လို့ ဆုတော်ငွေ ထုတ် ထားတယ်”

“တော်တော်ကို ယုံကြည်စိတ်ချရတာပဲ”ဟု သော်က ပြောသည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ရနိုင်မလား”

“ဈေးသိပ်ကြီးတယ်၊ တကယ်လို့ အလုပ်ကို သူက လက်ခံရင် ဒေါ်လာ နှစ်သန်းပေးရမယ်”

“ဒီအန်ဂျယ်ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုဆက်သွယ် ရမှာလဲ”ဟု ဆစ်ဂ်မန်က မေးသည်။

“သူနဲ့ဆက်သွယ်ရင် သူ့အပျော်မယား နီယူဆာမူးနက်စ်ဆိုတဲ့ မိန်းမဆီကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရတယ်။ အန်ဂျယ်က သူ့အပျော်မယားကို ဘူနိစ်အေးရီးစ်မြို့က အခန်းတစ်ခန်းမှာ ထားတယ်”

“အဲဒီမိန်းမနဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင် ကျွန်တော်တို့အတွက်”

ဘယ်သူက တာဝန်ယူပြီး လုပ်ပေးမှာလဲ” ဟု သော်က မေးသည်။

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးကတော့ ဟာရီလန်နဲ့ဆိုတဲ့ လူနာမည်ပေးထား
တယ်။ ဒီလူက ဗီယက်နမ်မှာ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်လို့
စီအိုင်အေက ထုတ်ပစ်ခံရတဲ့လူပဲ။ သူ စီအိုင်အေမှာ လုပ်နေတုန်းက တောင်
အမေရိကမှာ နေရာအနှံ့အပြားကို ရောက်ဖူးတယ်။ နယ်မြေကို တော်တော်
ကျွမ်းတဲ့လူပဲ။ ဒီလူဟာ အကောင်းဆုံးအောင်သွယ်ပဲ”

သူသည် စကားကို ရုတ်တရက် ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မဲခွဲဖို့ အကြံပြုချင်တယ်။ အန်ဂျယ်ကိုငှားဖို့
သဘောတူရင် လက်မြှောက်ကြပါ”

လက်ရှစ်ဖက် အပေါ်သို့ မြှောက်ထားသည်။

“ဒါဆိုရင် ဒီကိစ္စပြတ်ပြီ”

သဘာပတိသည် ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်သည်။

“အစည်းအဝေးပြီးပြီ၊ ထုံးစံအတိုင်း သတိနဲ့ ပြန်ကြပါ”

[၈]

နယူးယောက်မြို့ရှိ ဟိုတယ်ခန်းထဲ၌ အိပ်မောကျနေသော ဟာရီ
လန်ခ်သည် ညသန်းခေါင်တွင် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ မြည်လာသည့် တယ်လီ
ဖုန်းသံကြောင့် လန်နိုးလာသည်။

“ငါ ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကောင်စားတွေက သိသွား
ပါလိမ့်” ဟု တွေးကာ အံ့ဩနေသည်။

သူသည် အိပ်ရာခုတင်ဘေးမှ စားပွဲတင်နာရီကို အိပ်ချင်မူးတူး
ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ တယ်လီဖုန်းကို ဆွဲယူသည်။

“မနက်လေးနာရီပဲ ရှိသေးသည်။ အခုဆက်တာ ဘယ်သူ...”
တစ်ဖက်မှ ခပ်အေးအေး၊ အားပျော့ပျော့လေသံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ဟာရီသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

သူ့ နှလုံးအစုံသည် လျင်မြန်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ခင်ဗျ” ဟု ပြောကာ တစ်ဖက်မှ ပြောသမျှကို အချိန်
အတော်ကြာမျှ နားထောင်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်...

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပထမဆုံး
ထွက်တဲ့လေယာဉ်နဲ့ ဘူနိုအေးရီးစ်မြို့ကို လိုက်သွားပါ့မယ်။ ဟုတ်ကဲ့...
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

သူသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်တင်လိုက်ပြီး စီးကရက်ဟစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာသည်။ သူ့လက်သည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ သူသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တန်ခိုးအာဏာအကြီးဆုံး လူစုထဲမှ တစ်ဦးနှင့် စကားပြောခဲ့ ရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သတင်းတစ်ခု ပို့ပေးဖို့အတွက် ဒေါ်လာငါးသောင်း ပေးမည်ဟု သူ့အား ပြောသွားသည်မဟုတ်ပါလား။ အာဂျင်တီးနားသို့ ပြန်သွားရလျှင် ပျော်စရာတော့ကောင်းမည်။ ဟာရီလန်ဇ်သည် တောင် အမေရိကသူတွေကို အလွန်ချစ်သူ ဖြစ်၏။

x x x

၇၄၇ လေယာဉ်သည် ဘူနိုအေးရီးစ်မြို့ အီဇီဇာလေယာဉ်ကွင်း သို့ ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်း ငါးနာရီတိတိတွင် ဆိုက်ရောက်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်းလာသော ဟာရီ၏ ရင်သည် စိတ်လှုပ်ရှား နေသဖြင့် တထိတ်ထိတ်ခုန်လျက် ရှိသည်။

အပြင်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လေပူကြီးက သူ့အား ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် တစ်ခဏမျှ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အခုမှပင် သူ သတိရသည်။ ဒီဒေသတွင် နွေရာသီရောက်နေပါပကောလား။ လမ်းများ ပေါ်တွင် လူတွေဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ အငှားကားသည် အလွန်လူစည် ကားသည့် ဘာရိုရှိ နော်တီရပ်ကွက် အယ်လ်ကွန်ကွီ စတားဒိုးဟိုတယ်ရှေ့၌ ရပ်သည်။

ဟာရီသည် ကားသမားအား ပီဆိုငွေစက္ကူတစ်ရွက် ထုတ်ပေး သည်။

“ပိုတဲ့အကြွေ ယူလိုက်တော့”ဟု ဟာရီက ပြောသည်။

ဤနိုင်ငံမှငွေသည် မျက်လုံးတစ်ခုလိုဖြစ်နေသည်။ သူ့အဖို့ အဆန်း မဟုတ်တော့။

“အင်း...ငါ ကိစ္စကို မနက်ဖြန်ကျမှ စလုပ်မယ်”ဟု ဟာရီ ဆုံးဖြတ် သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရက်အနည်းငယ်တော့ နေနိုင်သေးသည်။ နေရသမျှ အချိန်အတွင်း ပျော်လိုက်ပါးလိုက်ဦးမည်။

x x x

နီယူဆာမူးနက်စ်ကို ခြေရာခံလိုက်ရသည်မှာ မလွယ်။ သီတင်းနှစ်ပတ်ကျော်ကျော် ကုန်သည်အထိ ခြေရာကောက်၍ မရ။ သူ့စ၍ ရှာသည်မှာ မြို့တော် တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန် စာအုပ်များထဲတွင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုစာအုပ်များထဲတွင် ထိုနာမည်မျိုးနှင့် တူသူဟူ၍ တစ်ဦးမျှ မတွေ့။

“ဒီကောင်မ ဘယ်ငရဲဘုံ ရောက်နေပါလိမ့်” ဟု ဟာရီက တွေးသည်။

သူသည် လမ်းများကို တစ်လမ်းဝင်၊ တစ်လမ်းထွက်ကာ ယခင်က ဆက်သွယ်ဖူးခဲ့သည့် လူဟောင်းများကို လိုက်ရှာပြန်သည်။ သူသည် လာဘိုင်းလာ စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အရက်ရောင်းကောင်တာမှ အရက်ရောင်းသမားက သူ့ကို မြင်သည့်အခါ အော်ဟစ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဆီညော...ဟာရီလန်စ်၊ ခင်ဗျား သေပြီလို့ ကျွန်တော် ကြားထားတာ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟုတ်တယ်...ငါ သေပြီ အင်တိုနီယို၊ အခု ငါလာတာက မင်းကို သိပ်လွမ်းလို့ ပြန်လာတာ”

“ခင်ဗျား ဘူနိုအေးရီးစ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ငါ့အဆက်ဟောင်း အမျိုးသမီးကို ရှာဖို့လာတာ။ သူ့နာမည်က နီယူဆာမူးနက်စ်တဲ့”

အရက်ရောင်းသမားက ခေါင်းကုတ်သည်။

“အဲဒီနာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

နေရာတိုင်းတွင် ထိုအဖြေသာ ရသည်။ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးရှိရာ ရဲဌာနသို့ ရောက်တော့လည်း ထိုအဖြေပင် ရသည်။ သူပြောသည့်နာမည်

ကို ကြားဖူးသူတစ်ဦးမှမရှိ။ သူ ကံပြန်ကောင်းလာသည်မှာ ပီလာဟုခေါ်သော အရက်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်အရောက်တွင် ဖြစ်သည်။

ထိုညသည် သောကြာနေ့ည။ ဆိုင်ထဲတွင် အလုပ်သမားတွေနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ဟာရီသည် အရက်ရောင်းသမားက သူ့အပေါ် အာရုံစူးစိုက်လာအောင် ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ အားထုတ်ရသည်။

သူ့မေးခွန်း မဆုံးခင်မှာပင် အရက်ရောင်းသမားက...

“နီယူဆာမူးနက်ဇ်လား၊ ကျွန်တော် သိတယ်။ သူက စကား ပြောချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပြောရမှာပဲ။ သူ ဒီကို သန်းခေါင်လောက်ကျမှ လာတတ်တယ်” ဟု ပြောသည်။

နောက်တစ်နေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် ဟာရီသည် ပီလာအရက်ဆိုင်သို့ တစ်ခေါက်ထပ်သွားသည်။ စားပွဲတစ်လုံး၌ထိုင်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ လူတွေ တဖွဲဖွဲဝင်လာနေသည်ကို ကြည့်နေသည်။ သန်းခေါင်နီးလာသည့်အခါ သူ့စိတ် များစွာလှုပ်ရှားလာသည်ကို သတိထားမိ၏။

တကယ်လို့ သူ မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ တကယ်လို့ ငါရှာနေတဲ့ နီယူဆာမူးနက်ဇ်မဟုတ်ဘဲ တခြား နီယူဆာမူးနက်ဇ် ဖြစ်နေရင်ကော။ တကယ်လို့ သူ မလာရင်တော့ သွားပြီ။ ဒေါ်လာငါးသောင်းကို နှုတ်ဆက်အနမ်း ပေးလိုက်ရတော့မှာပဲ။

ဒီကောင်မ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးပါလိမ့်။ သူ့အကောင် အန်ဂျယ်ဆိုတာကတော့ ဒေါ်လာနှစ်သန်းယူပြီး သွေးအေးအေးနဲ့ လူသတ်ပေးမယ့်ကောင်ပဲ။ ဒီလိုလူစားမျိုးဟာ အလွန်ချော အလွန်လှတဲ့ မိန်းမကိုသာ အပျော်မယားထားမှာပေါ့။

ဟာရီသည် ရောက်တတ်ရာရာများကို တွေးလျက်ရှိသည်။ ဆိုင်တံခါးဝ ဗြန်းခနဲ ပွင့်သွားသဖြင့် ဟာရီက မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ ဆိုင်ထဲဝင်လာသည့် မိန်းမတစ်ယောက်။ အသက်မှာ လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်း၊ ဆွဲဆောင်မှုဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှမရှိ။

ကိုယ်လုံးက ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်၊ အသားက ပွပွပြဲပြဲ၊ အဆမတန်ကြီးမားလွန်း၍ ရှေ့သို့တွဲကျနေသော ရင်သားကြီးများသည် သူ့ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း

ခါယမ်းလျက် ရှိ၏။ မျက်နှာသည် ကျောက်ပေါက်မာ ဗရပျစ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကို ရွှေရောင်ဆိုးထားသည်။ ဝတ်ထားသည့် စကတ်က နည်းနည်းလေးမှ ပုံမကျ။

အမျိုးသမီးသည် ဂနာမငြိမ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဟာရီရီရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“ကျွန်မကို အရက်တစ်ခွက်တိုက်မလား” ဟု ဟာရီအား မေးသည်။

ကောင်မကြီးက နွားမဝဝကြီးတစ်ကောင်နဲ့ အတော်ကို တူတာပဲဟု ဟာရီက တွေးသည်။ ဒီဟာမကြီး ရူးနေပြီပဲဟုလည်း စိတ်ထဲက သိလိုက်သည်။

“အရက်ရောင်းတဲ့ကောင် အက်စတီတင်က ပြောတယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆို ဟုတ်လား”

“မင်း မှားနေတာဖြစ်မယ်၊ ငါက နီယူဆာမူးနက်ဇ်ကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ကျွန်မ နီယူဆာမူးနက်ဇ်ပဲ”

သူ့ရှာနေသော နီယူဆာမူးနက်ဇ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဟု ဟာရီက တွေးသည်။

“မင်းက အန်ဂျယ်နဲ့ မိတ်ဆွေလား”

အမျိုးသမီးက အမူးသမားပြုံး ပြုံးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဟာရီသည် သူ့ကိုယ်သူ အချိန်မီ ထိန်းလိုက်သည်။ လျင်မြန်စွာ အားယူ၍ ပြုံးပြသည်။

“ငါတို့ ဟိုထောင့်က စကားပွဲမှာထိုင်ပြီး စကားပြောနိုင်မလား” ဟု မေးသည်။

သူတို့သည် ကျပ်တောက်နေသော လူများနှင့် မီးခိုးငွေ့များကြားမှ တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းကာ စားပွဲဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုင်မိကြသည့်အခါ ဟာရီက...

“ငါ အခု ပြောမယ့်ဟာက...”

“ကျွန်မကို ရမ် တိုက်ပါဦး၊ နှစ်ပက်”

ဟာရီက ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ရမှာပေါ့” ဟု ပြောသည်။

ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ခါးစည်းပတ်ထားသည့် စားပွဲထိုး ရောက်လာသည်။

“ရမ်တစ်ခွက် နှစ်ပက်ထည့်ခဲ့၊ ပြီးတော့ စကော့ချိုဝီစကီနဲ့ ဆိုဒါတစ်ခွက်” ဟု မှာသည်။

စားပွဲထိုး ထွက်သွားသည့်အခါ သူသည် အသံကိုနိမ့်၍...

“ငါ အန်ဂျယ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ ငါ သူ့အတွက် လက်ဆောင်လေးတစ်ခု ယူလာတယ်” ဟု ပြောသည်။

အမျိုးသမီးက သူ့အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်

“ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“ဒေါ်လာ နှစ်သန်း”

သူတို့အတွက် အရက်များ ရောက်လာသည်။ အမျိုးသမီးသည် သူ့အရက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။

“အန်ဂျယ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဒေါ်လာနှစ်သန်းပေးမှာလဲ” ဟု အာလေးလျှာလေးနှင့် မေးသည်။

“အဲဒီကိစ္စကို သူနဲ့ လူချင်းတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးချင်တယ်”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အန်ဂျယ်က ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘူး”

“ဒီမယ်...အမျိုးသမီး၊ ဒေါ်လာနှစ်သန်းအတွက်ဆိုရင်တော့ သူ စကားမပြောဘဲ ဘယ်နေမှာလဲ”

နီယူဆာမူးနက်ဇ်သည် ထိုင်နေရာမှ ဒယ်ဒယ်ထိုင် ထရပ်သည်။

“ပြောပြီးပြီ၊ သူ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘူး။ ဒါပဲ... ကဲ... သွားမယ်”

“ဟာ...နေစမ်းပါဦး၊ မသွားပါနဲ့ဦး။ ဒီမှာ ကိစ္စမှ မပြတ်သေးတာ”

နီယူဆာက ဟာရီအား လေးလံထိုင်းမှိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မှေး၍ ကြည့်သည်။

“ရှင်...ဘာလိုချင်သလဲ၊ ပြော”

“လာပါ...ထိုင်စမ်းပါဦး”ဟု ဟာရီက ပြောသည်။

“ငါ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်”

နီယူဆာသည် သူ၏ ဝတုတ်တုတ် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးဖြင့် လေးလံစွာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“ရမ်း...ထပ်သောက်ချင်တယ်”ဟု ရေရွတ်သည်။

ဟာရီလန့်နိုင်သည် စိတ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။ ဒီအန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဘယ်လိုကောင်စားပါလိမ့်ကွာဟု တွေးသည်။

သူ့အပျော်မယားကလည်း ဘယ်လိုဟာကြီးမှန်း မသိဘူး။ တောင်အမေရိကမှာတော့ သောက်ရုပ်အဆိုးဆုံး ကောင်မကြီးဖြစ်မှာပဲ။ ဝလိုက်တာကလည်း ပြဲရဲနေတာပဲ။

ဟာရီသည် အရက်သမားများနှင့် ဆက်ဆံချင်သူမဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူ့ရမည့် ဒေါ်လာငွေငါးသောင်း ကော်မရှင်ကို လက်လွှတ်ရမှာလည်း ကြောက်သည်။ သူသည် စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး အရက်ထပ်မှာသည်။ ထို့နောက် ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားဖြင့် နီယူဆာမူးနက်နိုင်အားကြည့်သည်။

“ဒီမယ်...နီယူဆာ၊ ငါ အန်ဂျယ်နဲ့ စကားမပြောရဘူးဆိုရင် အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”ဟု ပြောသည်။

“ဟာ...လွယ်လွယ်ကလေးပါ၊ ရှင်က ဘာလိုချင်သလဲ။ ကျွန်မကို ပြော၊ ကျွန်မက အန်ဂျယ်ကို ပြန်ပြောမယ်။ တကယ်လို့ သူက “အေး” လို့ ပြောရင် ကျွန်မက ရှင့်ကို “ဟင့်အင်း”လို့ ပြန်ပြောမယ်။ ကဲ... ဘယ်လောက်လွယ်လဲ”

ဟာရီသည် နီယူဆာအား အောင်သွယ်အဖြစ် သုံးရမည်ကို စိတ်မချဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ရွေးစရာလမ်းက မရှိ။

“မင်းမှာ မာရင်ဂရီဇာဆိုတဲ့ လူအကြောင်း ကြားဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း...မကြားဖူးဘူး၊ သူက ဘာကောင်လဲ”

ဟာရီက မိန်းမဝဝကြီး၏ လက်တုတ်တုတ်ကြီးကို သူ့လက်ဖြင့်

ပုတ်လိုက်သည်။

“အန်ဂျယ်က မာရင်ဂရီဇာကို သိမှာပါ။ မင်းက သူ့ကို မာရင်ဂရီဇာလို့သာ ပြောလိုက်၊ သူ သိမှာပါ။ အခု ငါ့ကို လွှတ်လိုက်တဲ့ လူတွေက အဲဒီကောင်ကို ရှင်းပစ်ချင်နေတယ်၊ သတ်ပစ်ချင်တယ်ပေါ့ကွာ”

“အေး...ကျွန်မ အန်ဂျယ်ကို မေးကြည့်မယ်၊ ရှင် ပြောတာ ဘယ်သူ...သူ့နာမည်က ဘာတဲ့”

“ဂရီဇာ...ဂရီဇာ...မာရင်ဂရီဇာ”

“အေး...ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မ အချစ်ကလေးက မြို့ထဲမှာ မရှိဘူး။ အပြင်သွားတယ်၊ ဒီည ကျွန်မ သူ့ကို ခေါ်မယ်။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ရှင့်ဆီ လာမယ်။ နောက်ထပ် ရမ်တစ်ခွက် သောက်နိုင်ဦးမလား”

နီယူဆာမူးနက်ဇ်နှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ မလွယ်ပါတကား။ သရဲမတစ်ကောင်နှင့် တွေ့ရသလို ဖြစ်နေသည်။ အန်ဂျယ်လို အလွန်တော်သည့် လူစားတစ်ယောက်သည် ဘာကြောင့် ဒီလိုကောင်မကြီးမျိုးကို မွေးထားပါလိမ့်ဟုတွေးကာ တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။

[၉]

နောက်နေ့ညတွင် ဟာရီလန်နီသည် ပီလာအရက်ဆိုင်ထဲရှိ ယမန်
နေ့ညက ထိုင်ခဲ့သည့်စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ သူချိန်းထားသောလူကို တမျှော်မျှော်
ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ညနှစ်နာရီတိတိကျခါမှ ဒဃိဒယိုင်ဖြင့် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသော
နီယူဆာမူးနက်နီကို မြင်ရသည်။ သူသည် ဟာရီ၏စားပွဲသို့ တန်းလာပြီး
ဟာရီအား “ဟိုင်း” ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်ချလိုက်သည်။

“နီယူဆာ...မင်း အန်ဂျယ်ကို ပြောပြဖို့မှ သတိရရဲ့လား”

နီယူဆာက ဟာရီအား မျက်လုံးများ မှေးကြည့်သည်။

“အန်ဂျယ်လား၊ အင်း...ရမ်တစ်ခွက် လုပ်ပါဦး။ ဟူး...”

ဟာရီသည် နီယူဆာအတွက် ထုံးစံအတိုင်း ရမ်နှစ်ပက်တစ်ခွက်
နှင့် သူ့အတွက် စကော့ချီဝီစကီ နှစ်ပက်တစ်ခွက် မှာသည်။

“မင်းကို အန်ဂျယ်က ဘာပြောလိုက်သလဲ၊ ပြောပါဦး” ဟု မေး
သည်။

“အန်ဂျယ်ကလား၊ အို...သူက ပြောတယ်။ “အေး” တဲ့၊ အားလုံး
အိုကေတယ်”

ဟာရီ၏ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျသွားသည်။

“သိပ်ကို ဟန်ကျသွားပြီ” ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်တွေးသည်။

သူ၏ သတင်းပို့ပေးရသည့် ခြေမြန်တော်အလုပ်ကို မေ့သွားသည်။ သူသည် အကောင်းဆုံးသော စိတ်ကူးတစ်ခုကို ရနေပြီ မဟုတ်ပါလော။ ဟာရီသည် သူလုပ်ခဲ့ရသည့် အလုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူ၍မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ဤအပေးအယူကိစ္စတွင် ကြားပွဲစားလုပ်ရသည်မှာ သူတော်လွန်း၍သာဖြစ်သည်ဟုလည်း အထင်ရောက်လျက်ရှိ၏။ သို့ အမေရိကမှ မထွက်လာမီက အန်ဂျယ်အကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့၏။

ထိုစဉ်က သူ သိခဲ့ရသည့် အချက်တစ်ချက်သည် သူ့စိတ်ကို များစွာ ဆွဲဆောင်ခဲ့သည်။ တခြားတော့ မဟုတ်။ အစွရေးတို့က အန်ဂျယ်အား ဆုတော်ငွေတစ်သန်း ထုတ်ထားသည်ဆိုသောအချက် ဖြစ်သည်။

ယခု သူ့ရှေ့၌ ထိုင်နေသော အရက်သမားကောင်မကြီးသည် သူ့အား အန်ဂျယ်ထံ ပို့ပေးနိုင်သူဖြစ်သည်။ ဒါဆိုလျှင် သူ့အနေဖြင့် ဆုတော်ငွေဒေါ်လာ တစ်သန်းကို ချောင်ချောင်ချိချိ ရနိုင်ဖွယ်ရာရှိသည် ထင်၏။ သူသည် အရက်တစ်ခွက်ကို တစ်ချက်တည်း မော့ချနေသော နီယူဆာအား ကြည့်နေသည်။

အရက်များသည် မေးမှတစ်ဆင့် စီးဆင်းကာ နံစော်နေသော ဘလောက်စ်အင်္ကျီပေါ်သို့ ဖိတ်စဉ်ကျသွားနေသည်။

“အန်ဂျယ်က တခြား ဘာပြောလိုက်သေးသလဲ” ဟု ဟာရီက မေးသည်။

“အန်ဂျယ်က ပြောတယ်၊ ချင့်ကို ခိုင်းလိုက်တဲ့လူတွေ ဘယ်တူတွေချိုတာ တူတိချင်တယ်တဲ့”

ဟာရီက ပြုံးသည်။

“မင်းက ပြောလိုက်ပါ။ ဒါက လျှို့ဝှက်ကိစ္စပဲ။ အဲဒီသတင်းကျတော့ ငါ မပြောနိုင်ဘူး”

နီယူဆာက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အန်ဂျယ်ကပြောတယ်၊ ရှင်လာတာ အလကား

ပဲ။ အချိန်ကုန်တယ်တဲ့”

ဟာရီ၏စိတ်သည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနေသည်။

“ငါ ဒီလိုလုပ်မယ်လေ၊ အခု လွှတ်လိုက်တဲ့ လူတွေဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြမယ်။ တကယ်လို့ သူတို့ကခွင့်ပြုရင် ဘယ်သူဆိုတာ နာမည်ထုတ်ပြောမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

နီယူဆာ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“မင်းက အန်ဂျယ်ကို ပြောပြ၊ အဖြေကို မနက်ကျရင် ပေးမယ်။ မင်းနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်မယ့် တခြားနေရာ ရှိသေးလား”

“ရှိတာပေါ့”

ဟာရီ ဝမ်းသာသွားသည်။

သူ့ပါးနပ်မှုကြောင့် တိုးတက်မှုတော့ ရှိလာပြီ။

“ဘယ်နေရာလဲ”

“ဒီဆိုင်ပေါ့”

x x x

ဟာရီသည် မည်သူမှ ခြေရာခံ၍ မရအောင် အများသုံး ဖုန်းမှ ဆက်သည်။ တစ်ဖက်မှထူးသံကြားဖို့အတွက် တစ်နာရီတိတိမျှ စောင့်ရသည်။

“မရဘူး”ဟု ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ပြောသည်။

“ငါ မင့်ကို ပြောထားပြီးပြီ၊ နာမည် မပြောရဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ။ အန်ဂျယ်ရဲ့ အပျော်မယား နီယူဆာမူးနက်ဇ်က ပြောပါတယ်။ အန်ဂျယ်က ဆက်သွယ်ခိုင်းတဲ့လူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိဘဲနဲ့ အလုပ်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း မတတ်သာလို့ လူကြီးမင်းနဲ့ အရင်ဆုံး တိုင်ပင်ပါရစေဦးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“အဲဒီမိန်းမက ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“ဝဝပြပြ အရပ်ဆိုးဆိုးကြီးပါ ခင်ဗျာ”

“ငါ့နာမည်ကို သုံးဖို့ အန္တရာယ် သိပ်များတယ်”

ဟာရီ၏ ရင်ထဲတွင် သူ့ရမည့် အခွင့်အရေးသည် သူ့အား ဖြည်း
ဖြည်းချင်း ခွာသွားနေပြီဟု ခံစားနေရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”ဟု သူက ရေရွတ်သည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အန်ဂျယ် အခုလောက်ထိ လူသုံး
များပြီး ကျော်ကြားနေတာဟာ သူ့ပါးစပ်ကို လုံအောင်ပိတ်ထားနိုင်လို့ပါ။
တကယ်လို့သာ သူနှုတ်မလုံဘူးဆိုရင် ဒီအကောင်ဟာ သူ့အလုပ်မှာ ငါး
မိနစ်တောင်ပြည့်အောင် နေနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

တစ်ဖက်မှ အချိန်အတော်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း အန်ဂျယ်ကို ငါ့နာမည် ပေးချင်ပေးလိုက်
ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့နာမည်ကို လုံးဝ မသုံးဖို့နဲ့ ငါ့ဆီ တိုက်ရိုက် မဆက်သွယ်ဖို့
ပြောထားလိုက်ပါ။ သူ လုပ်ရမှာက မင်းကတစ်ဆင့်ပဲ လုပ်ရမယ်”

ဟာရီသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ကချင်ခုန်ချင်စိတ်ပင် ဖြစ်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သူ့ကို
အသေအချာ ပြောပြပါ့မယ် ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချိတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာသည်
ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေသည်။ သူ့အတွက် လျာထားသည့် ဒေါ်လာငါးသောင်းကို
သူ ရတော့မည်မှာ မလွဲ။

ပြီးတော့... ဆုတော်ငွေတစ်သန်း။

ထိုညက ဟာရီသည် နီယူဆာနှင့် တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ရမ်နှစ်ပက်ကို မှာသည်။

“အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ၊ ငါ ခွင့်ပြုချက်ရခဲ့ပြီ” ဟုလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

နီယူဆာကတော့ စိတ်မဝင်စားသည့် မျက်နှာထားဖြင့်...

“အင်း...” ဟု ရေရွတ်သည်။

ဟာရီက နာမည်ကို ပြောပြသည်။ သူ့အား ခိုင်းလိုက်သူ၏ နာမည်သည် အိမ်ထောင်တိုင်းတွင် သုံးလေ့ရှိသော စကားတစ်လုံးဖြစ်၏။

နီယူဆာက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်ပြီး...

“သူ့နာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဒီမယ်...နီယူဆာ၊ ငါ့ကို ခိုင်းလိုက်တဲ့လူတွေက ဒီကိစ္စကို မြန်မြန်ပြတ်သွားအောင် လုပ်ပေးစေချင်တယ်။ မာရင်ဂရီဇာက အခု နျူလီရပ်ကွက်မှာ နေတယ်။ ပြီးတော့...”

“ဘယ်မှာနေတယ်”

“နျူလီရပ်ကွက်ကွာ၊ ပါရီက မြို့ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်” ဟု စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြသည်။

“အဲဒီနေရာကို မင်းလူ အန်ဂျယ် သိမှာပါ”

“ရမ် နောက်တစ်ခွက် သောက်ချင်သေးတယ်”

နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင်လည်း နီယူဆာသည် အရက်ကို သောက်နေဆဲ။ ဤအချိန်တွင်မူ ဟာရီသည် နီယူဆာအား အပျော့ဆွဲ ဆွဲကာ ချောလျက်ရှိ၏။ ဒီကောင်မကြီး အရက်သိပ်မူးသွားရင် သူ့အကောင်ဆီကို ခေါ်သွားမှာပဲဟု တွေးသည်။ ကျန်သည့်အပိုင်းမှာ လွယ်ကူချောမောစရာ ရှိသည်။

“အန်ဂျယ်က ဒီမြို့ကို ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမှာလဲ”ဟု သူက မေးသည်။

“နောက်တစ်ပတ်”

ဟာရီက နီယူဆာ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ အသာအယာ ပုတ်လိုက် သည်။

“ကိုယ်နဲ့ မင်းနဲ့နေတဲ့နေရာကိုသွားရင် ဖြစ်မလား”ဟု အလွန် ချိုသာပျော့ပျောင်းသည့်လေသံဖြင့် တိုးတိုးကလေး မေးသည်။

“ရတာပေါ့”

သူ့အတွက် အကွက်ဝင်ပြီဟု ဟာရီက တွေးသည်။

x x x

နီယူဆာမူးနက်၏ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းပါသော အခန်းမှာ ခပ် စုတ်စုတ် ခပ်ချာချာဖြစ်သည်။

သူ ငှားထားသောအခန်းသည် သူ့လိုပင် မသပ်မရပ်နိုင်လွန်းလှ၏။ တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ပွကာ ညစ်ပတ်ပေရေလျက် ရှိသည်။ အခန်းထဲ ဝင်သွား သည့်အခါ နီယူဆာသည် အခန်းထောင့်ရှိ အရက်ဘားသို့ တန်းသွားသည်။

သူသည် ကောင်းကောင်းပင် မရပ်နိုင်။ ရမ်ကိုငဲ့ထည့်ပြီး မော့နေ သော နီယူဆာအား ရပ်ကြည့်နေသည့် ဟာရီသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသည်။ အတော့်ကို အရပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မကြီးပါလား။

ငါ တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ ဝက်မကြီးနဲ့ အတူဆုံးကောင်မပဲ။ ဒါပေမဲ့

ဒေါ်လာတစ်သန်းက လှနေတော့ ခွကျတယ်ဟု တွေးသည်။ ဟာရီသည် နီယူဆာထံ လျှောက်သွားပြီး အိတွဲပျော့ပြဲနေသော ခါးတုတ်တုတ်ကြီးကို ဖက်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ မိန်းမချောတစ်ယောက်ပါလား၊ မင့်ကိုယ်မင်း ချောတာ ကော သိရဲ့လား”

“ဘာ”

နီယူဆာ၏ မျက်လုံးသည် ပြူးထွက်လာသည်။ ဟာရီသည် ရုတ်တရက် ဘာဆက်ပြော၍ ဘာဆက်လုပ်ရမည်မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

အို...ကွာ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်မကြီးကို အိပ်ရာထဲရောက် သွားအောင် လုပ်မှဖြစ်မှာပါဟု သူ တွေးသည်။ သို့သော်လည်း ဤ ကိစ္စကို သတိမထားဘဲ လုပ်၍မဖြစ်၊ အကယ်၍ သူ မကြိုက်တာ လုပ်မိသည်ရှိခဲ့ သော် သူက အန်ဂျယ်အား ပြန်တိုင်မည်။

သို့ဆိုလျှင် စထားသည့်အလုပ် ပျက်ရလေတော့မည်။ ဟာရီသည် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို စဉ်းစားကြံဆလျက် ရှိ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် နီယူဆာက...

“လာလေ...အိပ်ရာပေါ် သွားကြစို့”ဟု ခေါ်သည်။

ဟာရီသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသဖြင့် ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်လာသည်။

“အကောင်းဆုံး စိတ်ကူးပါပဲ အချစ်ကလေးရယ်”ဟု ရေရွတ်လိုက် သည်။

နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာခုတင်သေးသေးတစ်လုံးပေါ် ရောက်သွား ကြသည်။ အခန်းထဲရှိ အဝတ်ဗီရိုကြီးတစ်လုံး၏ တံခါးချပ်သည် ပွင့်နေ သည်။ တစ်နေရာတွင် ခုတင်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံး၊ ဟာရီ စိတ်ဝင်စားမိသည်မှာ တံခါးပွင့်နေသည့် ဗီရို၊ ထိုဗီရိုထဲတွင် ယောက်ျား ဝတ် ဝတ်စုံများ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် အဝတ်များချွတ်ရန် ရေချိုးခန်းထဲဝင်သည်။ ပြန်ထွက် လာသည့်အခါ နီယူဆာ၏ ကြီးမားသော အတ္တဘောကြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ပိုးလိုးပက်လက်လန်ကာ မလှမပဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဟာရီသည် နီယူဆာ၏ဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကောင်မ
ကြီးကတော့ သူ ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ မူးနေပြီ။ ဒါပဲ ကောင်းတယ်ဟု
သူ တွေးသည်။

“မင်းဟာ သိပ်ကို လှတယ်ကွာ”ဟု သူက ပြောသည်။

“အင်း...”

“ငါ မင့်ကို သိပ်သဘောကျတယ် နီယူဆာရယ်”ဟု ဟာရီက
ပြောကာ ပွေ့လိုက်ဖက်လိုက် ပွတ်လိုက်သပ်လိုက် လုပ်သည်။

“ကိုယ်ထင်တယ်၊ မင့်ဘဝဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေနဲ့ ပြည့်နေ
မှာပဲ”

“အင်း...”

“ကိုယ်ဆိုလိုတာက အန်ဂျယ်လိုလူရဲ့ အဆက်ဖြစ်ရတာကို ပြော
တာပါ။ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ။ ပြောပါဦး အချစ်ရယ်၊
အန်ဂျယ်ရုပ်က ဘယ်လိုလဲ”

ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ နီယူဆာ အိပ်ပျော်သွားပြီလားဟု တွေးမိ
သည်။

“မအိပ်ပါနဲ့ဦး အချစ်ရယ်”

သူသည် နီယူဆာအား ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်ခြင်း ပြုပြန်သည်။

“အန်ဂျယ်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ သူက ချောသလား ဟင်”

“ချမ်းသာတယ်၊ အန်ဂျယ်က ငွေသိပ်ချမ်းသာတယ်”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်သူတွေလဲ နီယူဆာ”

နီယူဆာ၏ အသံသည် အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေသည်။

“အန်ဂျယ်မှာ တငယ်ဂျင်း မရှိဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ တငယ်
ဂျင်း ချိတယ်”

နီယူဆာသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။

“ဟေး...ကျွန်မ တိတ်ကို အိပ်ချင်ပြီ၊ အိပ်ကြမယ်ကွာ”

ဟာရီသည် နီယူဆာ အိပ်ပျော်သွားချိန်အထိ ငြိမ်နေသည်။
ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ်မှ အသာဆင်းကာ တံခါးပွင့်နေသည့် ဗီရိုဆီ သွား

သည်။ အတွင်းမှ မီးကိုဖွင့်၍ အသေအချာကြည့်သည်။ ဝတ်စုံများမှာ တစ်ဒါဇင်ခန့် ရှိသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် ရှူးဖိနပ်ခြောက်ရံ ရှိသည်။ သူသည် ဂျက်ကက်အင်္ကျီများထဲမှ တံဆိပ်များကို လှန်လှောကြည့်သည်။

ဝတ်စုံများသည် အေဗင်နီဒါလာ ပလာတာဘက်ရှီဟာရီရာ အပ်ချုပ်ဆိုင်မှ ချုပ်သော ဝတ်စုံများဖြစ်၏။ ဟာရီသည် များစွာ ဝမ်းသာအားတက်လျက် ရှိသည်။ ထိုဆိုင်ကိုသာသွားလျှင် အန်ဂျယ်၏လိပ်စာကိုတော့ ရနိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်။

“ငါ သွားပြီး မေးကြည့်မယ်၊ လိပ်စာရရင် မော့ဆက်ကို အကြောင်းကြား၊ ပြီးတော့ ဆုငွေထုတ်၊ ဒါပဲ”ဟု တွေးကာ ပီတိဖြစ်လျက်ရှိ၏။

အခန်း၏တစ်ဖက်မှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်သည်ဟုထင်သည်။ သူသည် ဗီရိုမီးကို လျင်မြန်စွာ ပိတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်လာ သည်။ နီယူဆာ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပိတ်လျက် ဟောက်သံသဲ့သဲ့ကိုပင် ကြားနေရပြီ။ သူသည် စားပွဲဆီသို့ ခြေဖျားအသာထောက်၍ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ အံ့ဆွဲများကို ဖွင့်၍ကြည့်သည်။

အန်ဂျယ်၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာခြင်းဖြစ်၏။ ကံက မလိုက်။ သူသည် အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်သွားသည်။

x x x

မနက်လင်း၍ ဟာရီ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ ရေချိုးခန်းထဲမှ နီယူဆာ၏ သီချင်းဆိုသံကို ကြားနေရသည်။ နီယူဆာသည် မှန်ရှေ့၌ရပ်ကာ အလှပြင်လျက် ရှိသည်။ ဆံပင်ကို အခွေအလိပ်တွေ လုပ်ထားသည်။

အလှပြင်ထားကာမှ ပို၍ အရုပ်ဆိုးကာ ဆွဲဆောင်မှု ကင်းမဲ့နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် ဟာရီ ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ရေအပြည့်ရှိနေသည့် ရေချိုးကြွေခွက်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ရှင် ရေချိုးဖို့ အဆင်သင့် လုပ်ထားတယ်၊ ရှင် ရေချိုးပြီးရင် မနက်စာစားဖို့ ကျွန်မ အဆင်သင့် လုပ်ထားလိုက်မယ်”ဟု ပြောသည်။

“သိပ်ကို ကောင်းတာပဲ”ဟု ဟာရီက လိမ်ပြောသည်။

“ရှင် ကြက်ဥကြော် ကြိုက်ရဲ့လား၊ ကျွန်မ ကြက်ဥကြော် ကောင်းကောင်း ကြော်တတ်တယ်။ အန်ဂျယ်က သင်ပေးထားတာ”

ပြောပြောဆိုဆို နီယူဆာသည် လျှပ်စစ်ဆံပင်ခြောက်ကိရိယာကို ယူကာ ဆံပင်များခြောက်သွေ့အောင် အပူငွေ့ပေးနေသည်။ ဟာရီသည် ရေချိုးကန် ကြွေခွက်ကြီးထဲသို့ ဝင်ကာ ကျောနှင့်မှီ၍ လှဲလိုက်သည်။ ပူနွေးသော ရေ၏ ထိတွေ့မှုကို အရသာခံရင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိသည်။

ငါ သေနတ်တစ်လက်ဝယ်ပြီး အန်ဂျယ်ကို ကိုယ်တိုင်သတ်ရင် ပိုကောင်းမလား၊ အစ္စရေးတွေကို အကြောင်းကြားလို့ သူတို့ဘာသာသူတို့ လုပ်ကြရရင် ဆုတော်ငွေကို ဘယ်သူရသင့်တယ်ဆိုတာ စုံစမ်းလား၊ စစ်ဆေးလား လုပ်နေကြဦးမယ်။ ငါကိုယ်တိုင်လုပ်လိုက်ရင် မေးစရာပြဿနာ မပေါ်နိုင်တော့ဘူး။ အလောင်းကို ဘယ်နေရာမှာ သွားယူလို့ အကြောင်းကြားလိုက်ရဲ့ပဲ။ အဲဒါက ပိုကောင်းမယ်။

နီယူဆာက သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောသည်။ ဆံပင် အပူပေးစက်သံကြောင့် သူ ကောင်းစွာ မကြားရ။

“မင်း ဘာပြောတာလဲ နီယူဆာ” ဟု လှမ်းအော်မေးသည်။

နီယူဆာသည် ရေချိုးကန်ဘေးတွင် လာရပ်သည်။

“ရှင်အတွက် အန်ဂျယ်ဆီက လက်ဆောင်တစ်ခုရောက်လာတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို နီယူဆာသည် သူ့လက်ထဲမှ ဆံပင်အပူပေး စက်ကို ရေချိုးကန်ထဲသို့ ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်လိုက်ခံရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ထိုးထိုးထွန်ထွန်ဖြစ်ပြီး တွန့်လိုက်ကွေးလိုက် လိမ်လိုက် ကောက်လိုက်ဖြစ်ကာ သေမင်းနှင့် တွဲကနေသော ဟာရီလန်ဇီအား အေးအေးဆေးဆေး ရပ်ကြည့်နေသည်။

x x x

သမ္မတ ပေါလ်အယ်လီဆန်သည် မေရီအက်ရှ်လေနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ဆုံး စုံစမ်းသိရှိချက် အစီရင်ခံစာကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

“ချို့ယွင်းချက်ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ဘူး စတင်တန်” ဟု

ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သိတယ်၊ အရည်အချင်း အလွန်ပြည့်ဝတဲ့အမျိုးသမီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားရေးဌာနကတော့ စိတ်ချမ်းသာကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့က သူတို့အတွက် မျက်ရည်သုတ်ပဝါတစ်ထည် လောက် ပို့ပေးလိုက်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆီးနိတ်လွှတ်တော်က ထောက်ခံဖို့ မျှော်လင့်ကြမှာပဲ”

“ဒါပေါ့လေ... ဒီည ကျွန်တော့်ကို သမ္မတကြီး မလိုအပ်ဘူးဆိုရင် ဘာဘရာကို ကနေဒီစင်တာဖွင့်ပွဲတစ်ခု လိုက်ပို့ချင်တယ်”

“သွားပါ...ရပါတယ်”ဟု ပေါလ်အယ်လီဆန်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲလစ္စနဲ့အတူ သူ့ဆွေမျိုးတစ်စုကို ဧည့်ခံဖို့ ရှိနေတယ်”

“အဲလစ္စကို ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောပြပေးပါ” ဟု ပြောကာ စတင်တန်ရီဂျာ ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဘာဘရာကိုလည်း ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

[၁၁]

ညစာစားနေချိန်အတွင်း မေရီအက်ရှ်လေသည် စိတ်မရှည်နိုင်
အောင်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ကလေးများမှာ ပြောရဆိုရခက်လျက်ပင် ရှိ၏။
အထူးသဖြင့် သမီး ဘက်သံသည် အစာစားရန် ငြင်းဆန်လျက်
ရှိသဖြင့် စိတ်ရှုပ်လျက် ရှိရသည်။

“အသားကို ဘယ်သူမှ မစားကြတော့ဘူး” ဟု ဘက်သံက ပြော
သည်။

“ဟိုးရှေးခေတ် ဂူအောင်းနေတဲ့လူတွေသာ စားတာ၊ လူရိုင်း တွေရဲ့
မလေ့ထုံးစံတစ်ခုပဲ။ ယဉ်ကျေးတဲ့လူတွေဟာ တိရစ္ဆာန်အသား မစားကြ
တော့ဘူး”

“တို့ အရှင်စားတာမှ မဟုတ်တာ” ဟု တင်မ်က ဝင်ပြောသည်။

“တို့စားတာ အသေစားတာဟာ၊ နင်လည်း စားလို့ရတာပဲ”

“တော်ကြစမ်း၊ ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားကြစမ်း” ဟု မေရီက ဟန်
သည်။

“ကဲ...ဘက်သံ၊ နင် အသီးအနှံကြိုက်ရာ တစ်ခုစား”

“သူ့ကို လယ်ကွင်းထဲ သွားလှန်းထားလိုက်ပါလား” ဟု တင်မ်က
ဝင်ပြောသည်။

“ဟဲ့...တင်မိ၊ နင် စားစရာရှိတာ ပြီးအောင် စားစမ်း”
 မေရီဦးခေါင်းသည် တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲလာသည်။ ထိုအချိန်
 အတွင်း စူးရှစွာ မြည်လာသည့် တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ဘက်သံ ပြေးသွား
 သည်။

“ငါ့ဆီလာတဲ့ ဖုန်း”ဟု ပြောပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူ ကာ...
 “ဗာဂျစ်လ်လား”ဟု အော်သည်။

သူ့မျက်နှာထားသည် ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်”ဟု စိတ်ပျက်သွားသည့်လေသံဖြင့် ရေရွတ်ပြီး
 တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ သူသည် စားပွဲဆီပြန်လာပြီး သူ့
 နေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

“တယ်လီဖုန်းက ဘယ်က ခေါ်တာလဲ”ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်က လှမ်း
 မေးသည်။

“ဖုန်းသရဲပါ၊ အမေ့ကို အိမ်ဖြူတော်က ဆက်တာလို့ ပြောတယ်။
 အလကား”

“အိမ်ဖြူတော်...က”

နောက်တစ်ကြိမ် တယ်လီဖုန်း မြည်လာပြန်သည်။

“ကျွန်မ ကိုင်မယ်”

မေရီက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး တယ်လီဖုန်းကို
 ကိုင်သည်။

“ဟယ်လို”ဟု အသံပေးသည်။

တစ်ဖက်မှ အသံကို နားထောင်နေသော မေရီ၏ မျက်နှာထား
 သည် အံ့အားသင့်သွားခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။

“ကျွန်မတို့ ညစာစားနေကြတယ်၊ ဘာ...ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊
 သမ္မတကြီးက...”

အခန်းထဲတွင် ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။

“ခဏနေဦး၊ ကျွန်မက...အို...ဟုတ်ကဲ့ မင်္ဂလာညပါ သမ္မတကြီး

ရှင်း”

မေရီ၏ မျက်နှာသည် အလွန်အံ့ဩနေသည့်အရိပ်များ ထင်ဟပ်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ရှင့်၊ ကျွန်မ သမ္မတကြီးအသံကို မှတ်မိပါတယ်။
ဪ...စောစောကကိုင်တာ သမီးပါ။ သူ့သူငယ်ချင်း ဗာဂျစ်လ်ဆိက မဟုတ်
လို့ ပြန်ချလိုက်တာပါ။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်”

မေရီသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားစွင့်နေရင်းမှ...

“ဘာ...ကျွန်မက ဘာရာထူးကို လက်ခံရမယ်”

သူ့မျက်နှာသည် နီရဲလာသည်။ အက်ဒ်ဝါဒ်သည် ထိုင်ရာမှ
ဖျတ်ခနဲထကာ တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကလေးများက
သူ့နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။

“သမ္မတကြီး မှားနေပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မနာမည်က မေရီအက်ရှ်
လေပါ။ ကင်းဆတ်ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခပါ။ ပြီးတော့...
ဪ... ဟုတ်လား၊ ဖတ်လိုက်ရသလား၊ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မကတော့
သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါရေးလို့ အဲသလိုဆိုလိုတာတော့ မဟုတ်
ပါဘူး။ ဒီလို ရှိပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့...အလွန်ကို ထူးဆန်းတဲ့ အခွင့်အရေး
တစ်ခုပါ။ ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပါရ
စေဦး။ ပြီးရင် ကျွန်မ ဆက်ပါမယ်”

မေရီသည် ဘောလ်ပင်ကို လှမ်းယူပြီး တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို
မှတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ရပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီး”

သူသည် တယ်လီဖုန်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ချလိုက်ပြီး ထိုနေရာ
မှာပင် ဆက်ရပ်နေသည်။

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်က ရေရွတ်သည်။

“တကယ့် သမ္မတကြီးလား မေမေ”ဟု တင်မ်က မေးသည်။

မေရီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် အရုပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချ
လိုက်သည်။

“ဟုတ်...တယ်...တကယ့် သမ္မတကြီးပဲ”

အက်ဒ်ဝါဒ်က မေရီလက်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“မေရီကို သမ္မတကြီးက ဘာပြောတာလဲ”ဟု မေးသည်။

မေရီသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

“ဖလော့ရင့်ဆီ လူတစ်ယောက်လာပြီး ငါ့အကြောင်း စုံစမ်းတာ ဒါ့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်”ဟု တွေးမိသည်။

အက်ဒ်ဝါဒ်၏ အမေးကြောင့် မေရီက မော့ကြည့်သည်။

“သမ္မတကြီးက မေရီစာအုပ်တဲ့၊ နိုင်ငံတကာရေးရာဂျာနယ်ထဲက ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရတယ်တဲ့။ သိပ်ကောင်းတယ်တဲ့၊ သူ့ရဲ့ ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့ အစီအစဉ်တွေအတွက် လိုအပ်နေတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆ တစ်ရပ်ပါတဲ့။ သူက မေရီကို ရိုမေးနီးယားဆိုင်ရာ အမေရိကန် သံအမတ် ကြီးအဖြစ် ရွေးချယ်ချင်တယ်တဲ့”

အက်ဒ်ဝါဒ်၏ မျက်နှာတွင် မယုံကြည်နိုင်သည့် အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းလာသည်။

“မင့်ကို...ဟုတ်လား၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ”

ဤမေးခွန်းကို မေရီကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ ကျိတ်၍မေးနေသော မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ အက်ဒ်ဝါဒ်က စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“မေရီမှာ နိုင်ငံရေးအတွေ့အကြုံမှ မရှိခဲ့ဘဲ”

“မေရီလည်း သိသားပဲ”ဟု မေရီက သံပြတ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကိစ္စက ရယ်စရာတစ်ခုလို ဖြစ်နေတယ်”

“မေမေ သံအမတ်ကြီး ဖြစ်တော့မှာလား”ဟု တင်မိက ကြားဖြတ် မေးသည်။

အက်ဒ်ဝါဒ်က ကလေးများအား လှည့်ကြည့်သည်။

“ကဲ...သားတို့၊ သမီးတို့က ညစာကို မြန်မြန်ပြီးအောင် စားကြ၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေတို့ စကားပြောစရာ ရှိနေတယ်”

အက်ဒ်ဝါဒ်က မေရီ၏လက်ကိုဆွဲ၍ စာကြည့်ခန်းထဲ ခေါ်သွား သည်။

“စောစောက မောင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ လွန်များသွား သလား၊ စိတ်ထဲမှာ ဗြဲန်းခနဲ ပေါ်လာတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်မိတာပါ။ မင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ သူတို့လုပ်ပုံက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတော့”

“မလွန်ပါဘူး၊ မောင်ပြောတာ မှန်နေတာပဲ၊ သူတို့က ဘာကြောင့် မေရီကို ရွေးတာလဲ”

“ဒါကတော့ မေရီအနေနဲ့ အင်မတန်တော်တဲ့ သံအမတ်ကြီး ဖြစ် ချင်လည်း ဖြစ်လာနိုင်လို့ နေမှာပေါ့။ တစ်ခုတော့ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ ဗြဲန်းစား ကြီးဆိုတော့ မင်း လန့်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ မောင်ရယ်၊ အခုချိန်ထိ ကိုယ်ကြားခဲ့ရတဲ့ စကားကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတုန်းပဲ”

မေရီက ရယ်သည်။

“ဖလော့ရင့်စ်ကိုသာ ပြောပြလိုက်ရင် အသက်တောင်ထွက်မှာ” အက်ဒ်ဝါဒ်သည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားလျက် ရှိသည်။

“ဒါဟာ အလွန်ဂုဏ်တက်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ မေရီကို သူတို့ရွေးတာဟာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းတော့ မရှိဘဲမနေဘူး။ အဲဒီတော့ မောင်တို့ ဒီကိစ္စကို အလွန် သတိထားပြီး စဉ်းစားကြရလိမ့်မယ်”

သူ ဘာပြောတော့မည်ကို မေရီ သိသလို ဖြစ်နေသည်။

“မောင်ကတော့ အလုပ်ကို ထားခဲ့လို့မဖြစ်ဘူး၊ မောင့်လူနာတွေကို ဗြဲန်းစားကြီး ပစ်ထားခဲ့ရမယ်ဆိုတာဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီမှာ နေခဲ့ရမှာပဲ မေရီ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမယ်ဆိုတာက မောင်လည်း မသိဘူး။ တစ်ခုရှိတာက ဒီအလုပ်ဟာ မေရီအတွက် အကျိုး သိပ်များမယ်ထင်ရင်တော့ ကလေးတွေနဲ့ ဟိုမှာ သွားနေပေါ့။ မောင်ကတော့ နောက်တော့မှ လိုက်လာရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

မေရီက ချိုသာအေးဆေးသော လေသံဖြင့်...

“မောင်ဟာ အရူးပဲ” ဟု ပြောသည်။

“မေရီမှာ မောင်နဲ့ ဒီကလေးတွေလောက် အရေးကြီးတဲ့ဟာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ မေရီ မောင်နဲ့ခွဲပြီး ဘယ်ကိုမှ သွားမနေနိုင်ဘူး”

“သေချာရဲ့လား မေရီရယ်”

“သေချာတာပေါ့ မောင်ရယ်၊ အခုလို အမေးခံရတာကိုပဲ စိတ်ထိခိုက်လှပြီ”

[၁၂]

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မေရီသည် သမ္မတ ပေးခဲ့သည့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်သည်။

“အခုစကားပြောနေတာ မစ္စက်အက်ဒ်ဝါဒ်အက်ရှ်လေပါ။ သမ္မတ ရဲ့လက်ထောက် မစ္စတာ ဂရင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ။”

“ခဏ စောင့်ပါ။”

တစ်ဖက်မှ ယောက်ျားသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟယ်လို...မစ္စက်အက်ရှ်လေလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“သမ္မတကြီးဆီကို ကျွန်မရဲ့ကိုယ်စား သတင်းလေးတစ်ခု ပို့ပေးပါ။ ကျွန်မ သူ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို သိပ်တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ဂုဏ်လည်း ယူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မယောက်ျားအလုပ်က သူ ဘယ်ကိုမှ သွားလို့ မဖြစ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်မ လက်ခံလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူနားလည်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ကြောင်းလည်း ပြောပြပေးပါ။”

“ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စက်အက်ရှ်လေ။”

တစ်ဖက်မှ အသံပျောက်သွားသည်။ မေရီသည် လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ပြီးပြတ်သွားလေပြီ။ အလွန်စွဲမက်စရာ

ကောင်းသည့် အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်လိုက်သည့်နှယ်ဖြစ်သည်။ အခုကျ တော့လည်း ထိုအိပ်မက်သည် ပျောက်ပြယ်လွင့်စဉ်သွားခဲ့လေပြီ။ တကယ် တော့ အိပ်မက်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ သူ၏ လက်တွေ့စစ်မှန်သော ကမ္ဘာ သည် ဘယ်မှာနည်း။

“ငါ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်တော့မှ ဖြစ်မယ်”

x x x

မာနာမာ...ဘရိန်း:

ထုံးဖြူသုတ်ထားသည့် တိုက်အိမ်သည် တစ်ပုံစံတည်း ဆောက် ထားသော တိုက်အိမ်များကြားတွင် တည်ရှိသည်။ ထိုအိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူ သည် လွတ်လပ်ရေး ချစ်မြတ်နိုးသူများအား ထောက်ခံအားပေးနေသည့် ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်သည်။ သဘာပတိသည် အိမ်အတွင်းရှိ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေကြသူများအား စကားပြောလျက် ရှိသည်။

“ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မကြာသေးခင်က ချထားခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်တဲ့အခါမှာ အခက် အခဲတစ်ခုနဲ့ ထိပ်တိုက် တွေ့နေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရွေးပြီး လွတ်လိုက်တဲ့ ဟာရီလန်စ်ဟာ အသတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ သူ့အလောင်းကို ဘူနိုအေးရီးစ် ဆိပ်ကမ်းမှာ မျောလာတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

“ဘယ်သူ သတ်တယ်လို့ ရဲက ပြောသလဲ”ဟု ဘော်လ်ဒါက မေးသည်။

“ကျွန်တော် သိချင်တာက ဒီလူသတ်မှုကိုအကြောင်းပြုပြီး ရဲက ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ခြေဦးလှည့်လာနိုင်မလားဆိုတဲ့ အချက်ပါ”

“မလှည့်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လုံခြုံမှု အပြည့်အဝ ရှိနေတယ်” သော်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့အစီအစဉ်ကကော ဘယ်လိုလဲ၊ ဆက်သွားနိုင်မလား”

“လောလောဆယ်တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အန်ဂျယ်နဲ့ ဆက်သွယ် မိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မသိသေးဘူး။ ကြီးကြပ်

ရေးမှူးကတော့ ဟာရီလန်စ်ကို သူ့နာမည်သုံးစွဲခွင့် ပေးလိုက်မိတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ အန်ဂျယ်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလုပ်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားရင် သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်သွယ်မှာပဲ။ လော လောဆယ် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရမှာက စောင့်နေရုံပဲ”

x x x

မာရင်ဂရီဇာ၏ လုံခြုံရေးအတွက် တိုက်ရိုက်တာဝန်ရှိသူမှာ ပြင်သစ် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ရိုလင်ပတ်စီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မာရင်ဂရီဇာ၏ နေအိမ်ရှေ့တွင် နှစ်ဆယ့်လေး နာရီ ကာလပတ်လုံး ပြင်သစ်လက်နက်ကိုင်ရဲသားများ ချထားခြင်းဖြစ် သည်။

သို့သော်လည်း အိမ်အတွင်းဘက် လုံခြုံရေးတာဝန်ကို လက်မိ စတာနက်က ယူထားသည်ဟု သိထားရသဖြင့် ပတ်စီသည် စိတ်အေး နား အေးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ လုံခြုံရေးဆိုင်ရာ အစီအစဉ်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသော ပတ်စီသည် ဤအိမ်အတွင်းသို့ မည်သူမှ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုနိုင်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချလျက် ရှိလေသည်။

မကြာသေးခင် သီတင်းပတ်များအတွင်းက သံတမန်ရပ်ကွက် တွင်း၌ ကောလာဟလသတင်းများ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။ ရိုမေးနီးယားသို့ပြန်ရန် စီစဉ်နေကြောင်း၊ လက်ရှိသမ္မတ အလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်စကူးအား အထက်တန်း စစ်အရာရှိများက ဖြုတ်ချလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည့် သတင်းများ ဖြစ်၏။

လက်မိပတ်စတာနက်သည် တံခါးကိုခေါက်လိုက်ပြီး မာရင်ဂရီဇာ ရုံးခန်းအဖြစ် အသုံးပြုနေသော စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဂရီဇာ သည် စားပွဲနောက်၌ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်လျက် ရှိသည်။

“ဘယ်တော့လောက် တော်လှန်ရေးဖြစ်လာမလဲဆိုတာ လူတိုင်း က သိချင်နေကြတယ်”ဟု ပတ်စတာနက်က ပြောသည်။

“ဒီသတင်းက ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အဆိုးဆုံး လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုတော့

ဖြစ်နေပြီ”

“သည်းခံပြီး စောင့်ကြည့်ဖို့သာ ပြောပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ ဘူခါရက်ကို လိုက်မလား လက်မ”

လက်မပတ်စတာနက်သည် အစွရေးသို့ ပြန်လိုစိတ် အလွန်ပြင်းပြ နေပြီ။

“ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို ယာယီလက်ခံပြီး ခင်ဗျားရဲ့ လှုပ်ရှားမှု ကို စတင်နိုင်မယ့် အချိန်ထိသာ ကျွန်တော် လုပ်မှာပါ” ဟု ဂရီဇာနှင့် တွေ့စက ပြောခဲ့ဖူးပြီ။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့တွင်မူ ထိုစကားများသည် မမှန်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ယာယီဟုပြောထားသောကိစ္စသည် ရက်မှသည် သီတင်းပတ်နှင့် လများအထိ ရောက်လာခဲ့ရာ အခုဆိုလျှင် နှစ်နှစ်ပင် ရှိခဲ့လေပြီ။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ မာရင်ဂရီဇာသည် လက်မ သိခဲ့ဖူးသမျှ ခေါင်းဆောင်များထဲတွင် အတ္တအနည်းဆုံး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။

ဂရီဇာအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရန် ရောက်လာစအချိန်ကဆိုလျှင် လက်မပတ်စတာနက်သည် ဂရီဇာ၏ မိသားစုကိစ္စတွင် များစွာ စိတ်ဝင် စားခဲ့မိသည်။ သို့သော်လည်း ဂရီဇာသည် သူ့မိသားစုအကြောင်းကို စကား ပင် စပ်၍မပြော၊ သူ့အား ဂရီဇာနှင့်တွေ့ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့သော အရာရှိက ပြော၍သာ အဖြစ်မှန်ကို သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

“ဂရီဇာဟာ သစ္စာအဖောက်ခံခဲ့ရတာ။ လုံခြုံရေးဌာနက သူ့ကို ဖမ်းသွားပြီး ငါးရက်တိတိ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခဲ့တယ်။ မြေအောက်လျှို့ဝှက် အဖွဲ့မှာ သူနဲ့အတူတူ တွဲလုပ်နေတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ နာမည်တွေကို ဖော်ပြရင် လွတ်ပေးမယ်လို့ သူတို့က ကတိပေးတယ်။ ဂရီဇာက လုံးဝ မပြောဘူး။ အဲဒီတော့ သူတို့က ဂရီဇာရဲ့မိန်းမနဲ့ ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် သမီးလေးကိုဖမ်းပြီး စစ်ဆေးရေးအခန်းကို ခေါ်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ ဖော်ပြောမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဇနီးနဲ့ သမီးလေး သေတာကို ကြည့်မလား။ ကြိုက်ရာလမ်း ရွေးခိုင်းတယ်။

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ လောကမှာ အဆုံးဖြတ်ရ အခက်ဆုံး

ကိစ္စပဲ။ သူ့အချစ်ဆုံးမိန်းမနဲ့ သမီးလေးကတစ်ဖက်၊ သူ့အပေါ် ယုံကြည် ကိုးစားနေကြရှာတဲ့ သူ့နောက်လိုက် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက တစ်ဖက်၊ သူ ဘယ်ဘက်ကို ရွေးမလဲ”

အရာရှိသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ တစ်ခဏမျှ ရပ်နေသည်။ ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းအေးအေး ဆက်ပြောသည်။

“နောက်ဆုံးမှာတော့ ဂရီဇာဟာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ သူ့ မိသားစုကတော့ အသတ်ခံရမှာပဲ။ အဲဒီတော့ မထူးတော့ဘူးလို့ ထင်ဟန် တူပါရဲ့။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေရဲ့ နာမည်တွေကို မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်း လိုက်တယ်။ ဟိုကောင်တွေက သူ့ကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကြိုးနဲ့တုပ်ထားပြီး သူ့မိန်းမနဲ့ သမီးကို သေသည်အထိ နှိပ်စက်ပြကြတယ်”

“အတော့်ကို ရက်စက်ယုတ်မာကြတာပါလား၊ ဒီကောင်တွေကို ဂရီဇာက ဘယ်လောက်များ မုန်းလိုက်မလဲ”

အရာရှိက လက်မအား ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား နားလည်ထားဖို့အချက်က မာရင်ဂရီဇာဟာ လက်စား ချေဖို့အတွက် ရိုမေးနီးယားကို ပြန်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ အဖိနှိပ် အချုပ် ချယ်ခံနေရတဲ့ ပြည်သူတွေကို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ပြန်ချင်နေ တာ။ သူ့နိုင်ငံမှာ အဲသလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ထပ်ဖြစ်တာကို သူ မလိုလားဘူး။ အဲဒါပဲ”ဟု ပြောသည်။

လက်မပတ်စတာနက်သည် ထိုရက်မှစ၍ ဂရီဇာနှင့် တွဲခဲ့သည် ဖြစ်ရာ အနေကြာလာလေလေ ဂရီဇာအပေါ် ချစ်ခင်လေးစားလေ ဖြစ်ခဲ့ ရ၏။ အခုဆိုလျှင် လက်မသည် အစွဲရေးကို မပြန်တော့ဘဲ ဂရီဇာနှင့် ရိုမေးနီးယားကို လိုက်သွားရလျှင် ကောင်းမလားဟု ဆုံးဖြတ်ရမည့် အခြေအနေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

x x x

ပတ်စတာနက်သည် စကြိုလမ်းအတိုင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ မာရင် ဂရီဇာ၏ အိပ်ခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လာခိုက်တွင် အတွင်းဘက်မှ သူကြားဖူးနေကျ